Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΙΖ'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΡΙΘΜ 377

ΙΟΥΝΙΟΣ 1951

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ Α Ω ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
(24 ΙΟΥΝΙΟΥ — 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1951)

Ι. — Πρόγραμμα

ΚΥΡΙΑΚΗ, 24 — Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ἀνακοίνωσις περὶ τῆς Ἑβδομάδος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁμιλία ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ δύναμις τῆς Πίστεως» (Ἑβρ. Κεφ. 11 - 12).

ΔΕΥΤΕΡΑ, 25 — Ἑσπερινὴ συγκέντρωσις τῆς νεολαίας. Μετὰ σύντομον προσευχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ψάλλομεν τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διάλεξις μὲ θέμα «Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Νεότης».

ΤΡΙΤΗ, 26 — Ἑσπερινὴ συγκέντρωσις τῆς Φιλοπτώχου τῶν Κυριῶν καὶ Νεανίδων. Ψάλλεται ὁ Μικρὸς Παρακλητικὸς Κανών, κατὰ τὸν ὁποῖον γίνεται ὁμιλία «Περὶ Φιλανθρωπίας κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον». Ὡς βάσις τῆς ὁμιλίας δύναται νὰ ληφθῇ τὸ ἐδάφιον Β΄ Κορινθ. 9, 6 - 15.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 27 — Ἐν βραδυνῇ συγκεντρώσει ὅλων τῶν Κοινοτικῶν Ὀργανώσεων, ἀναγινώσκεται τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον, κατὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ὁμιλία μὲ θέμα «Τὸ Πνεῦμα τῆς συνεργασίας κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον». Ἡ ὁμιλία δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ἑδαφίου Α΄ Κορνθ. Κεφάλαιον 12.

ΠΕΜΠΤΗ, 28 — Μέγας Ἑσπερινὸς μετὰ κηρύγματος. Θέμα: «Ἡ σημασία τοῦ Παύλου διὰ τὸν Χριστιανισμόν».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 29 — Θεία Λειτουργία μετὰ κηρύγματος ἐπὶ τοῦ θέματος «Κλῆσις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».
Μέγας Ἑσπερινὸς μετὰ κηρύγματος. Θέμα: «Ὁ Παῦλος καὶ οἱ συνεργάται του».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 30 — Θεία Λειτουργία μετὰ κηρύγματος. Θέμα: «Τὸ ἔργον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων». Ἑσπερινὸς μετὰ ὁμιλίας ἐπὶ τοῦ θέματος «Αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».

ΚΥΡΙΑΚΗ, 1 — Θεία Λειτουργία μετὰ Δοξολογίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου. Ὁμιλία ἐπὶ τοῦ θέματος: «Ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης» (Α΄ Κορινθ. Κεφ. 13).

ΙΙ. — Ἄλλαι Ἐνέργειαι

1. Ἔγκαιρος ἀνακοίνωσις περὶ τῆς Ἑβδομάδος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τοῦ προγράμματος αὐτῆς ἀπ' ἄμβωνος, διὰ τοῦ Κοινοτικοῦ Δελτίου καὶ δι' εἰδικῆς ἐπιστολῆς.
2. Ἀρθρογραφία περιξ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διὰ τῶν Κοινοτικῶν Δελτίων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ τύπου.
3. Ραδιοφωνικαὶ ὁμιλίαι περὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.
4. Κοιναὶ συνάξεις μετὰ καταλλήλων ὁμιλιῶν, εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας Ἑλληνικαὶ Κοινότητες εὑρίσκονται πλησίον ἀλλήλων.
5. Προβολὴ κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἢ φίλμστριπς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.
6. Κατασκευὴ καὶ ἀνάρτησις πινάκων (πόστερς) μὲ ρητὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ Ναοῦ, εἰς τὸ Χώλλ καὶ τὰ γραφεῖα τῆς Κοινότητος.
7. Διάδοσις τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ προτροπὴ πρὸς μελέτην αὐτῶν.
8. Προμήθεια καὶ διανομὴ εἰκόνων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

ΙΙΙ. — Προχειρότερα Βοηθήματα

Ἑλληνικὰ

1. Αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.
2. Ὁ Παῦλος, Ἱερωνύμου Κοτσώνη.
3. Ὁ Παῦλος, Π. Παγανέλλη.
4. Παῦλος ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, Δ. Ι. Κουϊμουτσοπούλου.
5. Ὑπόμνημα εἰς τὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Π. Τρεμπέλα.
6. Τὰ 2 τεύχη τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1950.
(Τὰ ἀνωτέρω δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε διὰ τῶν Ἑλληνικῶν Βιβλιοπωλείων καὶ Καταστημάτων).

Ἀγγλικὰ

1. The Life and Letters of St. Paul, by J. W. Shepard.
2. Life and Works of St. Paul, by F. W. Farrar.
3. Paul, by Joseph Holzner.
4. St. Paul's Gospel, by Roland Knox.
5. St. Paul's Letters.
6. The Acts of the Apostles.
7. In the steps of St. Paul, by H. V. Morton.

(Available through the Public Libraries and the Book-stores).

Visual Aids

1. Cathedral Films, Life of St. Paul, series of twelve 16mm. sound films, on rental through the Camera Shops and the Book Stores.
Titles: Stephen, First Christian Martyr - Conversion of Saul - The Years of Apprenticeship - Return to Jerusalem - Ambassador for Christ - First Missionary Journey - The Stoning at Lystra - Second Missionary Journey - Trial at Jerusalem - Voyage to Rome.
2. Cathedral Films, Episodes from the "Life of St. Paul" Series, twelve filmstrips black and white, for sale through any Camera Shop, for $2.50 each.
Titles: The same as above.

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVII. No. 377. — JUNE 1951.
Established 1934
A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.
Published monthly by
The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor
at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
"Reentered as second class matter November 30, 1950, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."
SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. 10 East 79th Street. New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΖ'. Ἀριθ. 377 ΙΟΥΝΙΟΣ 1951

ΣΚΕΥΟΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. ΜΙΧΑΗΛ

Χίλια ἐνακόσια ἔτη ἀκριβῶς συμπληροῦνται ἐφέτος ἀφ' ὅτου τὸ πρῶτον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα καὶ γενικῶς τὴν Εὐρώπην. Εὑρίσκετο εἰς τὴν Τρωάδα. Εἶχε φθάσῃ ἐκεῖ ἀφοῦ διὰ δευτέραν φορὰν διῆλθε διὰ τῶν πόλεων τῆς Μ. Ἀσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἵδρυσεν ἐκκλησίας. Εἶχε φθάσῃ ἐκεῖ ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σκοπός του ἦτο νὰ μείνῃ εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν. Ἐσχεδίαζε διερχόμενος τὴν Φρυγίαν καὶ Γαλατίαν νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Μυσίαν καὶ Βιθυνίαν. Τὸ Πνεῦμα, ὅμως, τὸ Ἅγιον, ποὺ τὸν ὡδήγει παντοῦ καὶ πάντοτε — ὅπως καὶ σήμερον ὁδηγεῖ κάθε ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας ζῶντα καὶ δρῶντα κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ — Αὐτὸ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Τρωάδα. Ἐκεῖ δὲ μίαν νύκτα εἶδεν ὅραμα ὁ Παῦλος. Μακεδὼν ἀνὴρ ἵστατο ἐνώπιόν του «παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων, διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν». Ὁ Παῦλος καὶ οἱ πιστοί του συνοδοὶ Σίλας καὶ Τιμόθεος ἀμέσως ἐσκέφθησαν ὅτι ἀπετέλει διαταγὴν τοῦ Κυρίου νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Καὶ χωρὶς χρονοτριβὴν εἰσῆλθον εἰς πλοῖον, καί, ἀφοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Σαμοθράκην, τὴν ἑπομένην ἔφθασαν εἰς τὴν Νεάπολιν, τὴν σημερινὴν Καβάλλαν. Ἐκεῖθεν δὲ εἰς τοὺς Φιλίππους, ποὺ ἦτο τότε καὶ ἐθεωρεῖτο πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, πλουσία δὲ καὶ πολυάνθρωπος Ρωμαϊκὴ ἀποικία.

Γυνὴ ἦτο τὸ πρῶτον πρόσωπον ποὺ ἐπίστευσεν ἐκεῖ. Μεγάλη ἡ τιμὴ δι' ὁλόκληρον τὸν γυναικεῖον κόσμον. Καὶ μάλιστα ὄχι ἁπλοϊκὴ καὶ ἀμόρφωτος. Γυνὴ μετερχομένη τὸ ἐμπόριον τῆς πορφύρας. Κοσμοπολῖτις, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον. Τὰ Θυάτειρα τῆς Μ. Ἀσίας ἦτο τὸ κέντρον τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν της. Καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν Φιλίππων, μὲ τὴν προσδοκίαν ὅτι εἰς τὴν πλουσίαν καὶ πολυάνθρωπον Ρωμαϊκὴν ἐκείνην ἀποικίαν ἐμπορικῶς θὰ ηὐδοκίμει περισσότερον. Καὶ ὄντως ηὐδοκίμησεν. Ἐκεῖ εὑρῆκε τὸν πολύτιμον μαργαρίτην. Τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς πεπειραμένη ἔμπορος, τὸν ἐξετίμησε καὶ τὸν ἠγόρασε. Ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὴ καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀφετηρία τοῦ κηρύγματος τοῦ Σωτῆρος ὑπὸ τοῦ Παύλου εἰς Εὐρώπην. Ἐκακοιήθη μετά τινας ἡμέρας ὁ Παῦλος εἰς τοὺς Φιλίππους. Ἐδάρη καὶ ἐφυλακίσθη. Ὅπως ἄλλως τε συνέβαινε καὶ σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε κηρύξει τὸν Χριστόν. Ἀπτόητος ὅμως ὁ Παῦλος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὠθούμενος καὶ ἐμπνεόμενος, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν διὰ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὴν Βέρροιαν καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Κόρινθον. Καὶ ἠκολούθησε τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐφέτος θὰ ἀκολουθήσουν οἱ ἑορτασταί του, ποὺ θὰ συρρεύσουν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ διαφόρων σημείων τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ὅλοι ὅσοι κηρύττουν τὸν Χριστὸν μετεῖχον τῆς ἱερᾶς ταύτης συνοδείας. Καὶ ἄν, ὅμως, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, λόγῳ τῶν ἀσχολιῶν μὲ τὰς ὁποίας εἴμεθα ὅλοι ἐπιφορτισμένοι, τοὐλάχιστον μὲ τὴν φαντασίαν μας θὰ ἔπρεπε νὰ κάμωμεν τὴν περιήγησιν αὐτήν. Ἔχομεν δὲ εὐτυχῶς ὁδηγὸν θαυμάσιον πρὸς τοῦτο.

Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων εἶναι ὁδηγὸς περίφημος δι' ὅσους θὰ ἤθελον νὰ ἀκολουθήσουν τοῦ Παύλου τὰς περιοδείας. Ὁ συγγραφεύς των μᾶς δίδει τὴν ὡραιοτέραν εἰκόνα τοῦ μεγίστου τῶν Ἱεραποστόλων, τοῦ ὄντως σκεύους τῆς ἐκλογῆς. Πρωτόγονα ἦσαν τότε τὰ πάντα. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τοὺς δημοσίους δρόμους, ποὺ ἤνωναν ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ τοὺς ὁποίους καὶ ὁ Παῦλος ἠκολούθησε, καμμία ἀπὸ τὰς σημερινὰς ἀνέσεις δὲν ὑπῆρχε. Πεζοπορῶν εἰς τὴν ξηράν, ταξιδεύων μὲ ἱστιοφόρα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, μαζὶ μὲ ταξιδιώτας καὶ τῆς χειροτέρας πολλάκις κοινωνικῆς ὑποστάσεως καὶ τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ, διανυκτερεύων εἰς πρωτόγονα, ὡς πρὸς τὰς ἀνέσεις, πανδοχεῖα τῆς τότε ἐποχῆς, τρώγων λιτότατα, ξηρὸν ἄρτον καὶ ἐλαίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς χειρώνακτας, ποὺ ζοῦν εἰς τὰς χώρας ποὺ εὑρίσκονται πέριξ τῆς Μεσογείου, καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ συκοφαντούμενος, διωκόμενος, ὑβριζόμενος, δερόμενος, λι-

θοβολούμενος καὶ φυλακιζόμενος — κατώρθωσε νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἵνα ἐκεῖθεν διαδοθῇ τὸ πῦρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν Ἤπειρόν μας, τὴν Ἀμερικήν.

Δὲν εἶναι τοῦτο ἀσήμαντον. Ὄχι. Εἶναι τὸ μεγαλείτερον κατόρθωμα καὶ ὁ καταπληκτικώτερος ἆθλος, ποὺ ἐπραγματοποιήθη ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας. Ὁ Χριστιανισμός, τὸν ὁποῖον σήμερον ὁμολογοῦμεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν, εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς τὸν ὁποῖον ἐκήρυξεν ὁ Παῦλος πρὸ 1900 ἐτῶν. Κανὲν ἀπολύτως γεγονὸς ἱστορικὸν δὲν ἔχει τὰς συνεπείας καὶ τὴν χρονικὴν διάρκειαν, ποὺ εἶχε, ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ τὸ χαρμόσυνον μήνυμα τῆς σωτηρίας διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐκήρυξεν ὁ Παῦλος. Ἂν οἱ σημερινοὶ χριστιανοὶ εἶχον καὶ τὸ πολλοστομόριον τοῦ ἐνδιαφέροντος ποὺ ἔχουν διὰ γεγονότα κοσμικὰ ἀσήμαντα καὶ μηδαμινά, διὰ τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας μας καὶ τῆς θέσεώς μας ἐν τῇ αἰωνιότητι, ὁλόκληρος ἡ σημερινὴ χριστιανικὴ λεγομένη ἀνθρωπότης θὰ εὑρίσκετο ἐπὶ ποδὸς εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν, τοὐλάχιστον, διὰ νὰ τιμήσῃ τὸν πνευματικὸν γίγαντα, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸν μοναδικὸν Ἱεραπόστολον, τὸν Παῦλον.

Ἂς τὸν τιμήσωμεν ὅμως, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐφ' ὅσον πρώτους ἡμᾶς ἐτίμησεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ δι' ἡμῶν μέχρι σήμερον λαλεῖ πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Διότι οἱ τόποι εἰς τοὺς ὁποίους ἐκήρυξεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς καὶ οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπηυθύνετο διὰ τῶν ἐπιστολῶν του ἦσαν — ἐκτὸς ἴσως τῆς πρὸς τοὺς Ρωμαίους — Ἕλληνες. Μεγάλη ἡ τιμὴ διὰ τὸ Ἔθνος μας. Μεγάλη ὅμως καὶ ἡ εὐθύνη του. Ἱεραπόστολος ἦτο ὁ Παῦλος καὶ μάλιστα ὁ μέγιστος, ὁ ἀνυπέρβλητος, ὁ πρῶτος —ἱεραποστολικὸν ἔργον πρέπει νὰ κάμνωμεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἡμεῖς ἰδιαιτέρως ποὺ ζῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν Χώραν. Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μορφωμένοι καὶ ἀμόρφωτοι, ἔχομεν αὐτὴν τὴν εὐθύνην καὶ τὴν ἀποστολήν. Πρὸ πάντων ὅμως ἡμεῖς, ὁ Κλῆρος. Ἱεραποστολικὸν εἶναι, πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔργον μας ἐδῶ. Ἱεραποστολικὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν τακτικὴν καὶ συστηματικὴν ἐπίσκεψιν τῶν Χριστιανῶν μας· Ἱεραποστολικὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν κατήχησιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ πνευματικοῦ ποιμνίου μας· Ἱεραποστολικὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἀπομακρυνθέντων ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀδελφῶν μας· Ἱεραποστολικὸν ὡς πρὸς τὴν διατήρησιν ὅλων τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν μας Χριστιανῶν ἐντὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἁγιότητος τῆς ὁδηγούσης εἰς τὴν αἰωνιότητα τῆς μακαριότητος. Μὲ ὁλόψυχον ἀπόφασιν, ἀγαπητοί μου συνεργάται, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ἂς ἑορτάσωμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀδελφοὺς καὶ συναδέλφους μας τὴν χιλιοστὴν ἐνακοσιοστὴν ἐπέτειον τῆς μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἑλλάδα.

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Σαούλ, ἐχθὲς γεμᾶτος πάθος
λάτρης ἀνέκφραστης φθορᾶς
Ἀπόστολος ἁγνὸς τῆς Θείας χάρης
ἔμεινε σήμερα καὶ αὔριο καὶ πάντα
μύστης λυτρωτικῆς χαρᾶς.

Ἦτανε «τέκνο κατὰ χάρι» καὶ αὐτὸς
ἄδικος, διώχτης, τύραννος τοῦ Ναζωραίου
πρὶν νοιώσει τὴν πληρότητα τῆς Ἀναστάσεως
ὡς χθές, τῆς Ἀρετῆς τοῦ τρισωραίου.

Τ' ἄνθη τοῦ Λόγου Του μυρόπνοα
μισοῦσαν τ' ἄγριο τῆς ἁμαρτίας σκοτάδι,
πύρωναν τοὺς ἀνήμπορους, δειλούς, ἀπαρνητὰς
τῆς ἀπιστίας δὲ φοβήθηκε τὸ βράδυ.

Δὲν τὸν ἐτρόμαξε ποτὲ τὸν Παῦλο
τοῦ κοσμοκράτορα ἀρνητῆ ἡ λόγχη
γιατὶ εἶχε τὴν ἀλύγιστη στὰ στήθεια ἀπόφασί Του
τὸ εἶναι Του στὸ Λυτρωτὴ — Χριστὸ νὰ δώσῃ.

Ἀστείρευτη πηγὴ ἡ δύναμή Του
διάδημα θέλησης ἁρματωμένου
στητός, ὀλόρθος, ἄκαμπτος
τύπος ἁγνὸς τ' ἀντρειωμένου.

Σκληροὶ βορηάδες φύσηξαν πολλοὶ στὸ δρόμο Του
ἀνέσπερη δὲν πρόβαλε ποτὲ ἡ μέρα,
τὴν πικραλήθεια κήρυξε παντοῦ
δὲν τὸν ἐπτόησε τῆς ἄρνησης ἡ μπόρα....

Στ' ἄνισο πάλαιμά Σου, Παῦλε, νίκησες
μὲ τὴν ἀθόλωτη, τὴν πύρινη ματιά Σου
ἄτρομε Σὺ Ταρσέα Μαχητὴ
τὸ Ναζωραῖο μας ἐκήρυξες στὰ πέρατα
Προφήτη, Ἀρχιερέα, Λυτρωτή.

ΣΗΦΗΣ ΚΟΛΛΙΑΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΕΦΕΣΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Πρωτοπρεσβυτέρου

Ὁ Μεγάλος αὐτὸς ἀγωνιστὴς τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἦτο μόνον βαθὺς μελετητὴς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οὔτε ἁπλοῦς ἑρμηνευτὴς τῆς κλασσικῆς παιδείας, ἀλλὰ εἶχε καὶ κάτι τι ξεχωριστό. Ἦτο προικισμένος καὶ μὲ στρατηγικὴν δεινότητα διὰ τὴν κατάκτησιν τῶν ἀντιπάλων του καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἰδικῶν του ἰδεῶν.

Ἀφ' ὅτου εἶδε τὸ ὅραμα τῆς Δαμασκοῦ ἀπεφάσισε νὰ ἀποδυθῇ εἰς τὸν εὐγενέστατον τῶν ἀγώνων. Ὁ σκοπός του ἦτο νὰ κυριεύσῃ τὸν κόσμον πνευματικῶς καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ τοῦ σχεδίου του ἔπρεπε νὰ ἐκπορθήσῃ τὰς ὀχυρὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀντιπάλου στρατοπέδου. Μία ἐξ αὐτῶν, πολὺ δὲ σπουδαία ἦτο καὶ ἡ Ἔφεσος.

Τὸ ἐγχείρημα δὲν ἦτο εὔκολον. Θὰ τὸ ἐννοήσωμεν ὅταν ἐξετάσωμεν τί ἦτο ἡ Ἔφεσος καὶ ποίας δυσκολίας εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐκεῖ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν.

Ἡ Ἔφεσος ἦτο πρωτεύουσα ἐπαρχίας ποὺ εἶχε 500 πόλεις καὶ χωριὰ καὶ κρατοῦσε τὰ σκῆπτρα μεγάλου διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου. Ἦτο κέντρον ποὺ συνεδέετο μὲ κοιλάδας αἱ ὁποῖαι περιερρέοντο ἀπὸ 4 ποταμούς, τὸν Κάϋστρον, τὸν Μαίανδρον, τὸν Ἕρμον καὶ τὸν Κάϊκον. Διὰ τοῦτο τὴν ἀπεκάλουν «Ἀφνειὰν» πλουσίαν. Ὡραίαν περιγραφὴν κάμνει περὶ αὐτῆς ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ἰλιάδα (ΙΙ, 459 - 462), ὅπου ὑπάρχει ἡ περίφημη φράσις «σμαραγδεῖ δὲ λειμών», δηλδ. κάμνει βοὴν τὸ λειβάδι ὅταν φυσᾷ τὸ ἀεράκι. Διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν σπουδαιότητα τῶν μερῶν αὐτῶν ἀναφέρω παρεμπιπτότως τὸ ἑξῆς: Ὅταν εἰς τὰς ἡμέρας μας συνέβη ἡ τραγῳδία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἱ ξένοι εἰδικοὶ ἔλεγον ὅτι ἂν ἡ Ἑλλὰς ἔμενεν εἰς τὰ ὅρια τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν καὶ δὲν προχωροῦσε πρὸς τὸν Σαγγάριον, τότε αἱ λιπαραὶ κοιλάδες ποὺ τὰς περιβρέχουν οἱ ἀνωτέρω ποταμοί, ἦτο δυνατὸν νὰ θρέψουν τρεῖς Ἑλλάδες.

Μία δὲ τοιαύτη πόλις, ἐγκαλλώπισμα τῆς Ἰωνικῆς γῆς, κοντὰ στὴν ὑλικήν της εὐημερίαν εἶχεν ἀναπτύξῃ καὶ μεγάλον πολιτισμόν. Ἀναμφιβόλως ἔδωκαν σ' αὐτὴν τὰ φῶτά των οἱ γηγενεῖς καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι καὶ ποιηταί. Κοντὰ ἦτο ἡ Σμύρνη καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ τὴν ἐπεσκέφθη ὁ τυφλὸς ποιητής της μὲ τὰ ἀθάνατά του ἔπη; Δὲν ἀπεῖχε καὶ πολὺ ἡ Μίλητος καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ τὴν ἐπηρέασε καὶ ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος; Ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἰδίαν πόλιν, τὴν Μίλητον, ποὺ κατήγετο ἡ Ἀσπασία, ἡ ἐμπνεύστρια τοῦ Περικλέους, θὰ ἐξήσκησε τὴν ἐπιρροήν της ἐπὶ τῶν Ἐφεσίων γυναικῶν. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας Ἡρόδοτος ἀπὸ τὴν Ἁλικαρνασσόν, καὶ οἱ Ἴωνες φιλόσοφοι Ἀναξίμανδρος, Ἀναξιμένης καὶ Ἀναξαγόρας δὲν συνέβαλον εἰς τὴν κατὰ κόσμον πρόοδόν της; Εἶναι ὅμως γνωστὸν ὅτι κοντὰ εἰς τὴν πνευματικὴν ἄνθησιν συνυπάρχει καὶ ἡ διαστροφὴ τοῦ νοῦ καὶ ἡ διαφθορὰ τῆς καρδίας. Ὑπὸ τοιαύτας δὲ συνθήκας τὰ κατώτερα ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου εὑρίσκουν τροφὴν καὶ ἔτσι ἡ κοινωνία παραλύει. Τοιοῦτον φαινόμενον παρουσιάζει καὶ ἡ Ἔφεσος. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἦλθε τὸ 57 μ. Χ. ὁ Παῦλος διὰ νὰ πολεμήσῃ μὲ τὰς ἰδικάς του ἰδέας. Καὶ τώρα ἂς ἴδωμεν ποῖοι ἦσαν οἱ ἀντίπαλοί του.

α') Ἐκεῖνοι ποὺ ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἄγνοιαν τοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀγύρται καὶ οἱ ἔχοντες συμφέροντα οἰκονομικά. Ἡ ἐπικράτησις τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Παύλου θὰ ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου καὶ θὰ τὸν ἐφώτιζε ποῖος ἦτο ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ. Ἀπὸ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Πράξ. 19, 14) πληροφορούμεθα ὅτι ἡ μαγεία μὲ τὰ σκότιά της ἔργα ἔκαμε πολλὰς κατακτήσεις. Ἡ Ἔφεσος ἐθεωρεῖτο τὸ κέντρον τῶν μυστικῶν αὐτῶν θρησκευτικῶν ἐξωφρενισμῶν. Καὶ ὅταν ὁ Παῦλος ἦλθε καὶ μὲ τὰ θαύματά του ἀφώπλιζεν αὐτοὺς τοὺς ἀγύρτας, τότε ἀπεφάσισαν νὰ μιμηθοῦν αὐτὸν διϊσχυριζόμενοι ὅτι ἠμποροῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ κάμουν τὰ αὐτὰ θαύματα πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν. Ὅταν εἶδον ὅτι τὸ σχέδιόν των ἀπέτυχε, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι παρέδωκαν τὰ μαντικά των βιβλία εἰς τὸ πῦρ. Οἱ ὀπαδοί των ὅμως ἐξεμάνησαν κατὰ τοῦ Παύλου.

β') Ἐπικίνδυνοι ἐπίσης ἐχθροὶ κατὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἦσαν οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. Ἡ προσοχὴ ὅλων εἶχε στραφῇ πρὸς τὸ ἱερόν της. Ὁ Παῦλος ὅταν ἦτο εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἶδε ἄγαλμα ἀφιερωμένον «τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ» ἠθέλησε νὰ ἐμφανίσῃ εἰς τὰ μάτια τῶν περιέργων Ἀθηναίων τὸν ἀναμενόμενον Λυτρωτήν, ἔτσι καὶ τώρα εἰς τὴν Ἔφεσον, βλέπων τὴν δυσειδαίμονα λατρείαν τῆς ψευτοθεᾶς καθὼς καὶ τὰ συνυφασμένα μὲ αὐτὴν ὄργια ποὺ ἐτελοῦντο εἴτε ἐντὸς τοῦ ναοῦ της εἴτε ἐκτὸς εἰς τὰ περιξ ἐδάφη ποὺ ἦσαν κτισμένα τὰ «βακχεῖα», ὠνειροπόλει τὴν ἠθικὴν ἐξυγίανσιν. Δὲν ἦτο ὅμως καὶ τόσον εὔκολον. Καὶ ἰδοὺ διατί: Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Ἔφεσον ἐθεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ 7 θαύματα τοῦ κόσμου. Ἡ ὀροφή του ἐστηρίζετο ἐπάνω εἰς 127 κίονας Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ. Ἐκοσμεῖτο ἀπὸ σκαλιστὰς καλλιτεχνικὰς μορφάς. Μεγάλοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τεχνῖται ἔθεσαν εἰς ἐνέργειαν τὸ τάλαντόν των διὰ νὰ δημιουργήσουν τὸ ἀριστοτεχνικὸν αὐτὸ θαῦμα. Ἐκεῖ ἡ σμίλη ἑνὸς Φειδίας καὶ Πολυκλείτου, Σκόπα καὶ Πραξιτέλους καθὼς καὶ ὁ χρωστὴρ ἑνὸς Παρρασίου καὶ Ἀπελλῆ καὶ Ζεύξιδος ἡμιλλῶντο πῶς νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τελειότητος. Αὐτὸ δὲ φαίνεται ἀπὸ τὰς θαυμασίας τοιχογραφίας αἱ ὁποῖοι ἀπεικόνιζον τὰς βακχικὰς πομπὰς καὶ

συνεκράτουν τὸν θρησκευτικὸν φανατισμόν. Καὶ ὅμως ἕνας ἄγνωστος ἦλθε νὰ καταρρίψῃ τὰ ψεύτικα αὐτὰ εἴδωλα. Καὶ τὸ κατώρθωσε μὲ μόνον ὁδηγὸν τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἔλεγε γράφων πρὸς Κορινθίους: «Πιστεύομεν δι' ὃ καὶ λαλοῦμεν». Τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν ὡραία τὴν παριστάνει μία ἐπιγραφὴ τοῦ 5ου αἰῶνος ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς: «Δημέας, δαίμονος Ἀρτέμιδος καθελὼν ἀπατήλιον εἶδος, ἀτρεκίης ἀνέθετο σῆμα, Σταυρὸν γεγαίρειν» δηλ. ὁ Δημέας ἀφοῦ κατέστρεψε τὸ ἀπατηλὸν ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος ἔθηκεν εἰς τὴν θέσιν του τὸ σῆμα τῆς ἀληθείας, τὸν Σταυρὸν διὰ νὰ τὸν τιμᾷ.

Ὅταν δὲ εἰς τὰ ἀνωτέρω προσθέσῃ κανεὶς καὶ τὸ συμφέρον τὸ ὑλικὸν μερικῶν ἐπιτηδείων, τότε ἀντιλαμβάνεται τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχεν ὁ Παῦλος. Ὁ χειρότερος ἐξ αὐτῶν ἦτο ἕνας ἀργυροκόπος Δημήτριος. Αὐτὸς κατεσκεύαζε μικρὰ ἀγάλματα καὶ ναΐσκους διὰ τὴν θεὰν Ἀρτέμιδα, τὰ ἐπώλει εἰς τοὺς προσκυνητὰς καὶ ἔκαμε πλούτη ἀμύθητα. Εἰς τὸ ἐργαστήριόν του δὲ εἶχε πολλοὺς ἐργάτας. Διὰ νὰ τοὺς ἐξερεθίσῃ τοὺς ὡμίλησε καὶ εἰς τὸν λόγον του μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστι... ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσι Θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι... κινδυνεύει τὸ τῆς μεγάλης Θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται». Δηλ. Ἄνδρες τὸ ξέρετε ὅτι εἴμεθα εὔποροι ἀπὸ τὴν ἐργασία μας αὐτήν... τὸ ἀκούετε ὅτι ὁ Παῦλος αὐτὸς ὄχι μόνον τὴν Ἔφεσον ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἀσίαν πῆρε μὲ τὸ μέρος του λέγων ὅτι δὲν εἶναι θεοὶ ἐκεῖνοι ποὺ κατασκευάζονται μὲ τὰ χέρια... Αὐτὸ φέρει εἰς κίνδυνον τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὥστε νὰ περιφρονηθῇ καὶ νὰ καταργηθῇ ἡ μεγαλειότης της, ποὺ τὴν σέβεται ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη ὅλη...

Μετὰ τὸν πύρινον αὐτὸν λόγον ὁ κόσμος παρεσύρθη εἰς στάσιν φωνάζων «μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων». Ὁ Παῦλος μετὰ δυσκολίας ἐσώθη εἰς τὴν Μακεδονίαν. (Πράξ. 20, 1). Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦσαν δυσμενεῖς αἱ συνθῆκαι αὐταὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἔδρα ὁ Παῦλος, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦτο ἐκεῖ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως καὶ τοῦ ἀστρολόγου Βιλβαδίου, πνευματικοῦ ὁδηγοῦ τοῦ Νέρωνος, ἐκεῖνο ποὺ ἐθεωρεῖτο καίριον πλῆγμα κατὰ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν ἦτο ἡ λατρεία τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ λαὸς ἐκινδύνευεν ἂν δὲν ἐθεοποίει τὸν Αὐτοκράτορα. Εἶναι πολὺ ἐνδεικτικὴ τῆς νοοτροπίας αὐτῆς μία ἐπιγραφὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ὁποία ἀνεκαλύφθη πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων ἀπὸ Γερμανοὺς ἀρχαιολόγους καὶ ἡ ὁποία λέγει ὅτι τὸ 9 π. χ., ἡ Βουλὴ τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦτο ἡ Ἔφεσος, ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ 23η Σεπτεμβρίου ὁρισθῇ ὡς ἀρχὴ τοῦ νέου ἔτους διότι εἶναι ἡ γενέθλιος ἡμέρα τοῦ Αὐγούστου. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ τότε ἤρχισε τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. Τὸ διάταγμα ποὺ περιελαμβάνετο εἰς τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ Θεία Πρόνοια ποὺ κανονίζει τὰ πάντα εἰς τὴν ζωήν μας ἔστειλε τὸν Καίσαρα ὡς Σωτῆρα, ὁ ὁποῖος ἐξεπέρασεν ὅλους τοὺς εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος».

Ἐναντίον ὅλων αὐτῶν τῶν ἐχθρικῶν ροπῶν, ὁ Παῦλος ἀντέτασσεν ἕνα μόνον πνευματικὸν ὅπλον, τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ἦτο πεπεισμένος ὅτι οἱ κόποι του εἰς τὴν Ἔφεσον δὲν ἐπῆγαν χαμένοι. Καὶ πράγματι παρ' ὅλας τὰς πικρίας ποὺ ἐδοκίμασεν ἐκεῖ ἐπὶ τριετίαν, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ «ηὔξανε καὶ ἴσχυεν» (Πράξ. 19, 20). Μὲ τὴν Ἔφεσον ἦτο ψυχικὰ συνδεδεμένος. Ἀπὸ ἐκεῖ κατὰ τὸ 56 μ. Χ., ἔγραψε τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν ὅπου περιγράφει μὲ ζωηρὰ χρώματα πῶς ἐνῷ ἦτο διώκτης ἔγινε σκεῦος ἐκλογῆς καὶ ἀπέκτησε τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Ἀποστόλου (Γαλ. 1, 11 - 24).

Κατὰ τὸ 57 εἰς τὴν Ἔφεσον ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῶν υἱῶν τῆς Χλόης, οἱ ὁποῖοι τῷ εἶπον ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Κορίνθου διῃρέθησαν εἰς τέσσαρας μερίδας ἀναλόγως τῶν προσώπων ποὺ ἐσυμπαθοῦσαν. Τότε ὁ Παῦλος ἔγραψε τὸ ἀμίμητον «μεμέρισται ὁ Χριστός; μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν ἢ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου ἐβαπτίσθητε;» (Α' Κορ. 1, 13).

Εἰς τὴν Ἔφεσον εἶχε διοργανώσῃ τὸ τάγμα τῶν χηρῶν ἢ διακονισσῶν (Α' Τιμ. 5) ποὺ ἔγινε μὲ τὸν καιρὸν τόσον ὠφέλιμον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Τόσον δὲ ἠγάπα τὴν πόλιν αὐτὴν τῆς Ἀποστολικῆς του δράσεως ὥστε, ὅταν ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἕνεκα τῆς στάσεως ποὺ προὐκάλεσε ὁ Δημήτριος πάλιν ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὰς τελευταίας του ὑποθήκας. Διὰ τοῦτο μετὰ τρίμηνον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, εὑρισκόμενος εἰς τὴν Μίλητον προσεκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου πρὸς τοὺς ὁποίους μεταξὺ ἄλλων εἶπε: «Δεσμὰ καὶ θλίψεις μὲ περιμένουν... τὸ ξέρω ὅτι δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε... ...προσέχετε διότι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θὰ ἐνσκήψουν λύκοι βαρεῖς διὰ νὰ σπαράξουν τὸ ποίμνιον...». Μετὰ τὸν συγκινητικὸν αὐτὸν ἀποχαιρετισμὸν ἐγονάτισε μὲ αὐτοὺς καὶ προσηυχήθη (Πράξ. 20, 17...) Ὁ ἐπίλογος τῆς συναντήσεως αὐτῆς ἦσαν οἱ κλαυθμοὶ ὅλων τῶν παρισταμένων.

Μετ' ὀλίγον ὡδηγήθη ὁ Παῦλος δέσμιος εἰς τὴν Ρώμην. Ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς. Ἀπὸ ἐκεῖ καταπνίγων τὰ βάσανά του ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἐφεσίους τὴν περίφημον ἐπιστολήν του.

Ἀξίζει τὸν κόπον ὡς κατακλεῖδα τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ νὰ ἀντλήσωμεν ἀπὸ αὐτὴν μερικὰ διδάγματα.

Εἰς τὴν ἀπαισίαν φυλακὴν τῆς

ΠΑΥΛΟΣ Ο ΨΥΧΕΓΕΡΤΗΣ

Ἀρχιμ. ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ ΦΙΝΦΙΝΗ, Δ.Θ.

Ταρσός... Ἡ πόλις μὲ τὲς ἀνάγλυφες ἀντιθέσεις!... Ἀστραποβολιᾶ ἐπάνω στὸ πράσινο θελοῦδο τῆς πεδιάδας ποὺ ξεχύνεται κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τοῦ Ταύρου. Ἡ Ταρσός, τὸ ποικιλόπτερο στέμμα ὁλόκληρης τῆς Κιλικίας, τρικλίζει μὲ τὲς μεθυσμένες μέρες καὶ τὲς ἀποκαμωμένες νύχτες τοῦ ἡδονισμοῦ!... Καὶ μέσα ὅμως στὴν κνίσα καὶ τὸν παφλασμὸ τῆς λιπαρᾶς ἁμαρτίας της ἀφήνει νὰ φανῇ ἡ πτυχὴ τοῦ φιλοσοφικοῦ τρίβωνα σὰν ἕνα ἐλπιδοφόρο μήνυμα πὼς ἔμειναν κάποιες πνευματικὲς ἐκδηλώσεις ζωῆς ἀπείρακτες.

Τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ἡ φιλοσοφία, ἡ ρητορικὴ εἶχαν στήσει ἐκεῖ χρυσῆ τὴν ἑστία τους καὶ μὲ τὴν φλόγα τους ἀποκαθάριζαν ἢ ὑποβηθοῦσαν τὸν ἐκφυλισμὸ ἀνάλογα μὲ τὸν στοχασμὸ ποὺ προωθοῦσαν. Στωϊκοὶ καὶ Πλατωνικοί. Ὕλη καὶ πνεῦμα.

Αἱ μέρες στὴν Ταρσὸ ἔσερναν βαρειὰ τὸν μανδύα τους μέσα στὴν κορεσμένη ἀθλιότητα καὶ τὴν πνευματόγονη ἀντινομία. Τὸ μωσαϊκὸ αὐτὸ τῆς Κιλικίας μιὰ ἔρριχνε μαρμαρυγὴ ἀπὸ ἀσταθεῖς πνευματικὲς ἀκτινοβολίες καὶ μιὰ ἔσβυνε ἀπ' τὴν βαθειὰ ἠθικὴ καταχνιά, ποὺ ἦταν τόσο γνώριμη στὴν Πόλι.

Κάποια μέρα ὁ ἥλιος ἔκλεισε τὴν κουρασμένη βλεφαρίδα του. Ἡ φύσι βιάστηκε νὰ σπαργανώσῃ τὴν μέρα μὲ τὰ σκοτεινὰ πέπλα τῆς νυχτιᾶς. Ἐκεῖνες τὲς ὧρες θὰ γεννιῶταν ὁ Σαῦλος, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τοῦ σκοταδιοῦ τὸ βαρὺ καὶ ἀποπνικτικὸ μυστήριο καὶ νὰ ποθήσῃ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ φωτός. Αἱ κορυφὲς τῶν δένδρων ἐσάλευαν σὰν κεφαλὲς ποὺ ἀποροῦν δίχως νὰ μποροῦν νὰ μαντεύσουν... Καὶ ὁ ἀποτυχημένος ὁ Λευϊτισμὸς καχύποπτος ἤλθε στὸ λίκνο τοῦ βρέφους γιὰ νὰ ἀκροασθῇ καὶ νὰ προβλέψῃ... Μὰ αἱ μεγάλες κυοφορίες διαλέγουν καὶ τὲς ἀπρόοπτες ἀποκαλύψεις... Ἴσως νᾶναι ἡ Θεία Πρόνοια ποὺ ἔτσι δημιουργεῖ τὸ παραπέτασμα πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ μπορέσουν ἀνενόχλητα ν' ἀναπτυχθοῦν.

Ὁρμητικὰ μέσα στῆς Ταρσοῦ τὴν περίεργη ἀτμόσφαιρα ἀναπτύσσεται ὁ Σαῦλος. Βαθειὰ ὀργώνεται ἡ σκέψις του μὲ τὸ ἀλέτρι τῆς πικρόψυχης ἁμαρτίας τῆς Ταρσοῦ καὶ τὸ φιλοσοφικὸ ψιθύρισμα ποὺ τὸν περιτριγυρίζει. Ὕστερα ἔφηβος πειά. Τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Γαμαλιὴλ . . . ὁ καλὸς διδάσκαλος, ὁ σοφὸς ἀνθρωπιστής, ποὺ στὴν καθαρή του κρίσι βρίσκει ἰσορροπία σὰν εἶναι κοντά του.

Ἡ κατακλεῖδα τῆς δημιουργίας εἶναι ἡ ἐνσυνείδητη προσωπικότης, τὸ «ἐγώ», ποὺ αὐτογνωρίζεται καὶ ποὺ ἀγκαλιάζει μὲ κατανόησι τὸ «ἐγὼ» τῶν ὁμοίων του, τὸ Σύμπαν, τὸν Θεό... Εἶναι ἡ ἀθάνατη ψυχὴ ποὺ τείνει πρὸς τὴν ἀγάπη καὶ σ' αὐτὴν εὑρίσκει τὸν ἁγιασμὸ καὶ τὴν τελείωσί της. Πολλὲς πληροφορίες μᾶς παρουσιάζουν τὸν Γαμαλιὴλ φιλελεύθερο φαρισαῖο, ἀγνό, μεγαλόπνοο, σοφό, βυθοσκόπο. Κοντὰ στὴν εὐρυμάθεια καὶ τὴν γλυκοφρόνησί του σὲ πολλοὺς τέτοιους συλλογισμοὺς ὁ Σαῦλος θὰ ἀνερριχήθη. Μὰ ἡ πάλη εἶναι ἀκόμη ἄνιση στὸ νοῦ τοῦ φλογεροῦ Φαρισαίου. Γύρω του ἡ πολυαίωνη παράδοσι τῶν Ἀρχιερέων τὰ πανοῦργα κηρύγματα, τὰ ἀπατηλὰ ἀξιώματα, ἡ συσφικτικὴ ἀτμόσφαιρα, ἡ τροχιὰ τῆς ἕλξεως τῆς γενηᾶς ἀπ' τὴν ὁποία προερχόταν μὲ τοὺς σοβαροφανεῖς δογματισμούς της τοῦ ἄναβαν τὸ νεανικὸ αἷμα, τοῦ πυρπολοῦσαν τὴν φαντασία, τοῦ συνάρπαζαν τὸ αἴσθημα... Σὰν τὸ λιθάρι τῆς σφενδόνας πέφτει σκληρός, ὅπου κι' ἂν διαγραφῇ ἡ χριστιανικὴ πραότης γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὸν ὄλεθρο. «Λυμαίνεται τὴν Ἐκκλησίαν». Φωνὲς καὶ ὀργὴ καὶ αἷμα... Σαοὺλ ὁ διώκτης, ἡ μαύρη καταιγὶς ποὺ ξεσπάει... Ἡ θύελλα τῆς κολάσεως καὶ ἡ τρικυμία τοῦ χειμῶνα ποὺ ξεσπάει στὴν χριστιανικὴ ὁλκάδα... Ἀφηνιασμένη ἡ ἀνθρωπιὰ τοῦ Σαούλ, ἡ ἀνθρωπιὰ ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιὰ νὰ ἀνθρωπέψῃ, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιὰ νὰ ἀνθρωπέψῃ ἡ ἀνθρωπιὰ τοῦ Παύλου

σμένη ψυχή, ποὺ τὴν κεντρίζουν αἱ ἄγριες λόγχες τοῦ φανατισμοῦ ὁρμᾷ παντοῦ μὲ βάναυση σκληρότητα καὶ χτυπᾷ σὰν τὸν κεραυνὸ τὸ τρυφερὸ βλαστάρι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μὰ τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι δὲν θ' ἀφήσῃ τὸν ἀφανισμὸ νὰ συνεχισθῇ καὶ θὰ μεταστρέψῃ τὸν διώκτη. Μεθυσμένη τοῦ Σαύλου ἡ ψυχὴ ἀπ' τοὺς ἀχνοὺς τοῦ ἀθώου αἵματος ἀρχίζει νὰ ταλαντεύεται. Τοῦ Στεφάνου τὸ μαρτύριο τὸν συνεκλόνισε. Πῶς μποροῦσε νὰ βρεθῇ τόση ἀνεξικακία καὶ εὐγένεια ψυχικὴ σὲ ἄνθρωπο, ἂν μέσα του δὲν ἠχοῦσαν οἱ παλμοὶ κάποιας θεϊκῆς καλωσύνης; Κρυφὲς πηγὲς ἀρδεύουν τώρα τὰ συναισθήματα τοῦ Σαύλου. Πόσο θἄθελε νἆταν τὴν ὥρα αὐτὴ κοντὰ στὸν Γαμαλιήλ, τὸν σοφὸ προστάτη του, ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του; Ἕνα «γιατί» ἀρχίζει νὰ ὑποφώσκῃ... Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ μεταίχμιο... Δὲν εἴμεθα ὅλοι παιδιὰ τοῦ καλοῦ Θεοῦ; Ἐθνικοὶ καὶ Ἰουδαῖοι, Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι καὶ Χαλδαῖοι καὶ Ἕλληνες;... Καὶ οἱ συλλογισμοὶ σκάφτουν βαθύτερα τ' αὐλάκια ἀπ' τὰ ὁποῖα θὰ τρέξῃ χρυσόθεη ἡ ὥρα τῆς ἀποκαλύψεως...

Μέσα ἀπ' τὸ κέλυφος τῆς ἡμέρας ξεπήδησε τὸ μεσημέρι ὁλόχαρο... Ὁ ἥλιος πυρόκαυστος ἔστειλε τὲς σταχυοδεσμίδες τῶν ἀκτίνων του στὲς βουνοκορφές, τὲς πεδιάδες, τὲς πολιτεῖες... Στὸν δρόμο τῆς Δαμασκοῦ προχωρεῖ ἀργὰ ἕνα καραβάνι. Εἶναι ὁ Σαῦλος μὲ τοὺς συντρόφους του, ποὺ πηγαίνουν νὰ ἐκτελέσουν καινούργιες προσταγὲς τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου τῆς Ἱερουσαλήμ. Χίλιοι συλλογισμοὶ θωπεύουν στοργικὰ τὴν ψυχή του. Γιατί ἐπὶ τέλους τόσο πάθος καὶ τόσο μῖσος στὸν Ἰουδαϊσμό; Κι' αὐτὸς τὸ κτηνῶδες χέρι μιᾶς πλάνης... Τὰ πρῶτα ὄνειρά του σαρώνονται ξαφνικὰ σὲ ἐρείπια... Τί μπορεῖ νὰ σταθῇ δίχως ἀγάπη; «Εἴτε προφητεῖαι καταργηθήσονται εἴτε γλῶσσαι παύσονται· εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται... ...ἀλλ' ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει». Κι' ἂν ὅλα τ' ἀγαθὰ ἀποκτήσῃς τοῦ κόσμου, δὲν ἔχεις ὅμως τὴν ἀγάπη, εἶναι σὰν νὰ σοῦ λείπῃ ἡ βάσι ἀπ' τὴν ὁποία ἀνανακλᾶται ἡ εὐτυχία... Ὦ! πόσο ξαναζωντανεύει τὴν ὥρα αὐτὴ τὸ μαρτύριο τοῦ Στεφάνου, ποὺ μεγαλόκαρδα ζητοῦσε ἀπ' τὸν Οὐράνιο Πατέρα συγχώρεσι γιὰ τοὺς φονεῖς του. Τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου ἐκείνου θύματος προκαλεῖ τὸν ὑπερήφανο χαρακτῆρα του.

Μεγάλος ὁ Σαῦλος καὶ σπουδαῖος στὸν Φαρισαϊσμό, μὰ τόσο μικρὸς μποστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ Στεφάνου!... Καὶ ξαφνικὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ φῶς πειὸ λαμπρὸ ἀπ' τὸν ἥλιο ἀστράφτει μπροστά του. Τρομαγμένοι ὅλοι ἀπ' τὸ ἔκπαλγο φῶς πέφτουν στὴν γῆ. «Σαούλ, Σαοὺλ τί μὲ διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν». Προσπαθεῖ νὰ δῇ μὰ εἶναι τυφλός. Ὕστερα ἀπὸ τόσο φῶς βαθὺ σκοτάδι... Σὰν τὸ ἔρεβος τῆς νυχτιᾶς μέσα στὴν ὁποία εἶχε γεννηθῇ. Σὰν μιὰ συνέχεια ποὺ ἔνωνε τὸ τωρινὸ σκοτάδι μὲ τὸ πρῶτο γιὰ νὰ ἀφήσῃ σὲ λίγο τὴν φωτοβολισμένη αὐγὴ μὲ τὴν γλυκειά της αὔρα νὰ διώξῃ μακρυὰ τὸν σκοτεινὸ πόνο ποὺ ἔφερε στὸν Χριστιανισμὸ ὁ φλογερὸς Φαρισαῖος. Ἡ ἀποκάλυψις θὰ ὁλοκλήρωνε τὴν ἐπιστροφή. Ὁ θεόπνευστος ὁραματιστὴς θὰ γινόταν σὲ λίγο ἡ ἀστραπὴ μέσα στὴν σκοτεινὴ κοινωνικὴ καταιγίδα, ποὺ θὰ ἐφώτιζε μὲ τὴν λάμψι της τοὺς αἰῶνας τῆς ζωῆς. Ὁλόθερμος χριστιανοκήρυξ ἀρχίζει τὴν δρᾶσί του. Συγκεντρώνει ὀπαδούς. Ἀνασταίνει ψυχές. Προικίζει τὴν Ἐκκλησία μὲ νέο θρησκευτικὸ καὶ ἠθικὸ φῶς καὶ μὲ φωτοδότη τὸν Ναζωραῖο, τοῦ ὁποίου τὸν σταυρὸ ὑψώνει ὡς ἐλπίδα καὶ σωτηρία, τοποθετεῖ μπροστὰ στὴν ἀνθρωπότητα τὸ νέο ἠθικὸ αἰσθητήριο καὶ ἕνα ἀνώτερο κριτίριο λογισμοῦ καὶ πίστεως.

Ἀπὸ τότε ἡ Ἐκκλησία ἄνοιξε τὲς ὄχθες τοῦ εὐεργετικοῦ της χειμάρρου καὶ ἐδροσοπότησε ἄπλετα τὰ ξερὰ ἐδάφη τῆς ζωῆς.

Στὴν ἄκαμπτη λογικὴ τοῦ Παύλου καὶ τὴν ὑψηλὴ διορατικότητά του ὀφείλουμε τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ἀπ' τὸν ἀφόρητο ζυγὸ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Ἀπ' τὴν Ἀντιόχεια ὡς τὴν Ρώμη κι' ἀπ' τοὺς Φιλίππους μέχρι πιθανὸν τῶν Ἡρακλείων Στηλῶν ἀντελάλησε ἡ ἀνεγερτικὴ φωνὴ μιᾶς δυνατῆς προσωπικότητος ποὺ ὡδήγησε τοὺς αἰῶνας κάτω ἀπ' τὴν σκιὰ τῆς γλυκειᾶς μορφῆς τοῦ Μεσσίου.

Ὑψικάμηνος ποὺ στὲς χρυσόφλογές της ἀπολυμαίνεται ἡ κακία καὶ ἐξαφρίζεται ἡ ἀμφιβολία στέκεται τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν μέσα στὴν συγχισμένη σκέψι τῶν ἡμερῶν μας. Παῦλος ὁ Ταρσεύς, ὁ ἀπογειωμένος ὁραματιστής, ὁ ναρκοδιαλυτὴς ρήτωρ, ὁ Χριστολάτρης σκαπανέας, ὁ καθαροτόμος ρυθμιστὴς τῆς ἀλήθειας, ὁ θεμελιοθέτης μουσουργὸς τῆς ἀγάπης, ὑψώνεται μέσα στὴν πνιγηρὴ πολιτεία τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων ὡς σύμβολο καὶ ὁδηγὸς στὲς ψυχὲς ποὺ νοσταλγοῦν τὴν νίκη τῆς εἰρήνης, τῆς τιμῆς καὶ τῆς πίστεως.

Ἡ Ταρσός, ἡ Δαμασκός, ἡ Ρώμη, ἡ Κόρινθος, αἱ Ἀθῆναι κι' ὅλη ἡ γῆ... Κι' ἐπάνω ἀπ' ὅλες τὲς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ἤρεμα, μελωδικὰ σὰν θεία συμφωνία, τὰ λόγια αὐτά: «Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον».

Κι' ὕστερα ὁ Παῦλος μέσα στὴν χρυσαγγαλιὰ τῶν αἰώνων... Ἡ πειὸ δυνατὴ κι' ἁγία μορφὴ ὕστερα ἀπ' τὸν Διδάσκαλο Σωτῆρα ποὺ θὰ κυριαρχῇ μὲ τὸ ζωντανὸ καὶ θεοφόρο κήρυγμα!...

Παῦλος ὁ πρώην Σαῦλος!...

"Οσοι μελετοῦν τὸ Περιοδικόν μας καὶ ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτό ἂς ἐργασθοῦν νὰ ἐγγράψουν συνδρομητάς εἰς αὐτό.

Ο ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ — ΠΑΡΑ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΔΑΜΑΣΚΟΥ

Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ ΒΑΡΑΚΛΑ

«Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν» (Πράξ. 26, 14).

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δέκα καὶ ἐννέα αἰώνων ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, θείᾳ ἐμπνεύσει τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καθωρίσθη διὰ τοῦ νόμου 984 τῇ 14ῃ Ἰουνίου 1949, πανελλήνιος ἑορτασμὸς πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός. Ἡ χιλιοστὴ ἐνεακοσιοστὴ ἐπέτειος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀποστόλου εἰς Ἑλλάδα, τοῦ ὑπερόχου τούτου διδασκάλου καὶ ἀναμορφωτοῦ τῶν ἐθνῶν, τοῦ ἀπὸ Τρῳάδος ἐξορμήσαντος καὶ κηρύξαντος εἰς Σαμοθράκην, Φιλίππους, Νεάπολιν, Ἀμφίπολιν, Νικόπολιν, Κρήτην, Ρόδον, Κόρινθον, Ἀθήνας καὶ ἀλλαχοῦ, θὰ λάβῃ μορφὴν προσκυνήματος. Τὸ κοσμοσωτήριον τοῦτο γεγονὸς θὰ ἑορτασθῇ ἐν θρησκευτικῷ καὶ ἐθνικῷ συναγερμῷ κατὰ τὸν θεοπρεπέστερον καὶ ἐπισημότερον τρόπον καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα διὰ μυσταγωγιῶν θρησκευτικῶν παρρησιῶν, κηρυγμάτων καὶ διαλέξεων καὶ δημοσιευμάτων εἰλημμένων ἐκ τῆς σταδιοδρομίας τοῦ Ἀποστόλου, ὅσον ἔνεστιν ἐπαγωγῶς κοινωφελῶν, συνῳδὰ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, καὶ θρησκευτικοεθνικῶν ἐπιδείξεων ὅλως θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς μορφωτικῶν. Καὶ ὁ συναγερμὸς οὗτος εἶναι λίαν δεδικαιολογημένος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, διότι ἡ συμβολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε μεγίστη, ὅσον εἰς τὴν αἴγλην τῆς ἀρχαιότητος ἡ τῶν μεγάλων πατέρων τοῦ ἔθνους συμβολή· ἀμφότεροι δ' οὗτοι οἱ παράγοντες ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ὑπῆρξαν οἱ πρωτοπόροι πρὸς πᾶν εὐγενές, ὠφέλιμον καὶ ἀγαθόν. Διὸ καὶ ἡ Ἑλλὰς πρώτη εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀρχαιότητος καὶ πρώτη εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἐν Εὐρώπῃ καὶ παντὶ χοῦ.

Βεβαίως πρὸς τὸν πανελλήνιον τοῦτον ἑορτασμὸν δὲν θὰ ὑστερήσῃ καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Ποιμενάρχου κ. κ. Μιχαήλ, ἐξ ἴσου προσεχῶς θὰ συνεορτασθῇ ἡ ἑορτὴ αὕτη κατὰ πανομοιόμορφον τρόπον ἐν τῇ ἐφαρμογῇ προγράμματος ὡρισμένου ἐν ἁπάσαις ταῖς 320 ἑλληνικαῖς κοινότησιν ἀνὰ τὴν Ἀμερικήν. Θὰ ἦτο ὁμολογουμένως εὐχῆς ἔργον, ἂν ὁ ἑορτασμὸς οὗτος κατὰ παρόμοιον τρόπον ἤθελεν ἑορτασθῇ ἐν ἁπάσαις ταῖς Ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ αἰχμαλώτῳ θυγατρὶ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐν τῷ σιδηρῷ παραπετάσματι περιφρουρημένῃ, ἔστω καὶ ἐν τῷ κρυπτῷ, γνωστοῦ ὄντως ὅτι ἡ σατανικὴ ἐξουσία τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ κομμουνισμοῦ δεσμεύει ταύτην καὶ φυλακισμένην κατακρατεῖ, καὶ μόνον τότε, ὅταν δόξῃ αὐτὴ ἀνοίγεται κάποτε παράθυρόν τι εἰς τὴν φυλακήν της, διὰ νὰ κλείσῃ καὶ πάλιν, ὅταν θελήσῃ ὁ εἰδωλολάτρης Μάρξ.

Ἀλλ' ἔτι ὁ ἑορτασμὸς οὗτος οὐ μόνον εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς Ὀρθοδοξίας δέον νὰ ἑορτασθῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν διαφόρων δογμάτων ἐπὶ τῷ πομπωδέστερον ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καθ' ὅτι ὁ Ἅγιος Παῦλος δὲν εἶναι διδάσκαλος, πατὴρ καὶ ἀδελφὸς ἡμῶν καὶ ἀναμορφωτὴς μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ πάντων τῶν ἐθνῶν διὸ καὶ ἐπωνομάσθη «Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν» κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ σεβασμοῦ δέον παγχριστιανικῶς νὰ ἐκδηλωθῇ· καὶ διότι ὁ Παῦλος δὲν ὑπῆρξε μόνον ὡς ἁπλοῦς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἔζησε τὸν Χριστὸν καὶ ὡς ἀνώτερος Ἅγιος κατὰ θεωρίαν καὶ πρᾶξιν ἐπραγμάτωσε τάς τε δογματικὰς καὶ ἠθικὰς διδασκαλίας Ἐκείνου, Οὗ τὴν φωνὴν ἤκουσε παρὰ τὰ τείχη τῆς Δαμασκοῦ, παρὰ τὸ ἐφάμαρτον τῆς ἀνθρωπείου αὐτοῦ φύσεως καὶ τὰς ἐκ τῶν διηνεκῶν ἀγώνων καὶ περιπετειῶν αὐτοῦ σωματικὰς ἀσθενείας. Ὅντως ὁ Παῦλος ἀπέβη μεγάλης ὁλκῆς ἀναμορφωτὴς ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἔνθους ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου!

Πλήν, ἀνεξαρτήτως τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων κατὰ δόγμα Ἐκκλησιῶν, ἀντικειμενικῶς ὁ ἑορτασμὸς οὗτος μελλοντικῶς ἔσται εἷς ἐκ τῶν κυριωτέρων προπαιδευτικῶν συντελεστῶν διὰ τὴν περαιτέρω ἐπιπόθητον συνεργασίαν ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτις συνεργασία προβλέπει καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἑνότητα αὐτῶν, ἥτις τόγε νῦν ἀνθρωπίνως ἀδύνατος. Ἆραγε κατανοεῖται ἡ σημασία τοῦ ἀπὸ κοινοῦ συνεορτασμοῦ τῆς ἑορτῆς ταύτης, ὡς δεῖ, παρὰ πάντων τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν τῶν διαφόρων δογματικῶν παρατάξεων, Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν; Ὀψόμεθα.

Ἡμεῖς τόγε νῦν, στοιχοῦντες τῷ προγράμματι περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἑορτασμοῦ, δημοσιεύομεν τὴν μικρὰν ταύτην μελέτην εἰλημμένην ἐκ τῆς πολεμικῆς δράσεως τοῦ Σαύλου κατὰ τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν μετάβασιν αὐτοῦ εἰς Δαμασκόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἔμελλε τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους Χριστιανοὺς νὰ ἀγάγῃ δεδεμένους εἰς Ἱεροσόλυμα, ἵνα τιμωρηθῶσιν» (Πράξ. 22, 5).

Ὡς γνωστόν, ἡ νέα θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ Ἱεροσολύμων πανταχοῦ διεδόθη, καθὼς καὶ ἐν Δαμασκῷ, πόλει κεντρικωτάτῃ καὶ πλουσιωτάτῃ, πρωτευούσῃ τῆς κοίλης Συρίας παρὰ τὸν ποταμὸν Χρυσορρόαν, κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον καλουμένῃ «βασιλικῇ καὶ μεγάλῃ», καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅμιλος πιστῶν ἐσχηματίσθη οὐκ εὐκαταφρόνητος.

Ὁ Σαούλ, ὁ κατόπιν μετονομα-

σθεὶς Παῦλος, ἂν καὶ ἐγνώρισε τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν καὶ τὸν ἑλληνορωμαϊκὸν πολιτισμόν, δὲν ἔπαυσε νὰ σκέπτεται φαρισαϊκῶς, ὡς ζηλωτὴς τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου καὶ τῶν ταλμουδικῶν παραδόσεων. Οὗτος, φοβούμενος μὴ καὶ προκαταληφθῇ ἡ πόλις αὕτη, ὡς εἰς κέντρον κειμένη, ἐφοδιάζεται μὲ κυριαρχικὰ γράμματα παρὰ τοῦ τότε ἀρχιερατεύοντος Θεοφίλου, υἱοῦ τοῦ Ἄννα, πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ συναγωγήν, ἐξουσιοδοτοῦντα αὐτὸν νὰ συλλάβῃ τοὺς ἐκεῖ χριστιανοὺς καὶ νὰ φέρῃ τούτους σιδηροδεσμίους εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἂν ἐξετάσῃ τις τὴν δύναμιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ληφθείσης ταύτης ἐξουσίας πρὸς σύλληψιν τῶν Χριστιανῶν τούτων, θὰ ἔλεγεν ὅτι εἶναι καθαρὰ αὐθαιρεσία ἢ ἄλλως κράτος ἐν κράτει, καὶ μάλιστα ἐν Ρωμαϊκῇ διοικήσει. Τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶναι εὐεξήγητον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ ἔκλυσις τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τιβερίου ἐπέτρεπε τοιούτου εἴδους αὐθαιρεσίας εἰς τοὺς Ἰουδαίους· ἄρα καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Παύλου εἰς Δαμασκὸν δυνατή, ἵνα φέρῃ τοὺς Χριστιανοὺς δεδεμένους εἰς Ἱεροσόλυμα, ὡς εἰς κέντρον θρησκευτικὸν καὶ ἐκεῖ νὰ τιμωρήσῃ μετὰ μείζονος ἐξουσίας· «οὐκ ἐζήτησεν ἐκεῖ — εἰς Δαμασκὸν — τιμωρήσασθαι, ἀλλ' ἀγαγεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα ὅτι μετὰ πλείονος τῆς ἐξουσίας ταῦτα ἤθελε πράττειν», λέγει ὁ Οἰκουμένιος, Ἐπίσκοπος Τρίκκης (Πατρολ. MIGNE τομ. 118 σ. 106.)

Κατὰ ταῦτα ὁ Σαῦλος ἐμπνεόμενος ἐκ ζήλου πρὸς τὸν πατρῶον νόμον, προχωρεῖ ἀκάθεκτος ἐπὶ τὸ ὀλέθριον ἔργον του πρὸς εὐαρέσκειαν τοῦ Ἰεχωβᾶ «ἐκ ζήλου, οὐ κατ' ἐπίγνωσιν.» (Ρωμ. 10. 2.) Ὁ καιρὸς ἦτο αἴθριος καὶ γλυκύς, ὁ δὲ ἥλιος ἦτο εἰς τὸ μεσουράνημά του, καὶ τοῦτο ἐγένετο, ὅπως τὸ νοητὸν φῶς, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης κατισχύσῃ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας τὸν Σαοὺλ ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ (Γαλ. 1. 15) ἀνέμενεν αὐτόν, ὃν εἶχε προορίσει ἐν τῇ ἀνεξιχνιάστῳ αὐτοῦ βουλῇ, ὡς «σκεῦος ἐκλογῆς». (Πραξ. 9. 15.) Καὶ ἰδοὺ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ διὰ μιᾶς ὑπερφυοῦς ἀποκαλύψεως ἀναχαιτίζεται ἡ περαιτέρω ὀλεθρία πρόοδος τοῦ ἀπηνοῦς διώκτου καὶ ὑβριστοῦ (Πράξ. 22. 11.) Οὕτω τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου ἐπὶ τὸ ἀσφαλέστερον συνεχίζεται καὶ τελεσιουργεῖται πανταχοῦ πρὸς σωτηρίαν.

Τῇ ἀληθείᾳ διὰ τῆς ὑπερφυοῦς ἐκείνης ἀποκαλύψεως βλέπει τις τὴν ἐκπλήρωσιν μιᾶς τῶν προφητικῶν ρήσεων τοῦ μεγίστου τῶν προφητῶν, τοῦ Ναζωραίου, «ἐν ᾧ τελειοῦται ἡ προφητεία» (Δογ.. Ἀνδ. σ. 207) «ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.» (Ἰωάν. 16. 2.)

Τὴν ἱστορικὴν ταύτην γραμμὴν τοῦ Σαύλου τὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς Δαμασκοῦ ἀρχομένην διὰ μιᾶς ὑπερφυσικῆς ἀποκαλύψεως, καὶ τὴν ὁποίαν δὶς ἀφηγεῖται μετὰ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πίστεως ἀκλονήτου, πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἰουδαίων ἐν Ἱεροσολύμοις (Πράξ. 22. 4.) καὶ δεύτερον πρὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα (Πράξ. 26. 12.), παραθέτομεν ἐν ἑτέρᾳ μελέτῃ συναφεῖ πρὸς τὴν παροῦσαν ἐν τῷ ἑπομένῳ τεύχει ὑπὸ τίτλον «Ὁ Σαῦλος παρὰ τὰ τείχη τῆς Δαμασκοῦ καὶ ὁ ὀρθολογιστὴς Ἔρνεστ Ραινάν».

ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΠΑΥΛΟ

Χίλια καὶ ἐνιακόσα, ὦ Παῦλε, πᾶνε χρόνια
ἀπὸ τὴν ὥρα τὴν τρανὴ κι' εὐλογημένη,
ποὺ ἤρθες γιὰ νὰ φέρῃς λύτρωσιν αἰώνια
στὴν χώρα ποὺ ἔβγαλε Σωκράτες, ὅμως ξένη
πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἦταν καὶ στὸ φῶς τοῦ ὡραίου,
στὸ φῶς, στὸν Ἥλιο, στὴ χαρὰ τοῦ Ναζωραίου.

Κι' ἤρθες στῶν εἰδώλων τ' ἄχαρο βασίλειο
καὶ στῶν βωμῶν τους τὴ θανάσιμη πλημμύρα,
κι' ἄναψες ζωογόνο κι' ἄσβηστο τὸν ἥλιο,
σκόρπισες γύρω τῆς ἀγάπης Του τὰ μύρα.
Συντρίφτηκεν ὁ Ζεύς, συντρίφτη κι' ἡ Παλλάδα.
Γι' αὐτοὺς λυγμοί· χαρὰ καὶ φῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα!

Τώρα τὶς ὠδές, τοὺς ὕμνους, τοὺς παιάνες
σοῦ φέρνουμε ἔκθαμβοι μπροστὰ στ' ἀνάστημά σου
καὶ γιὰ Σένα πρόσχαρα χτυποῦν καμπάνες,
πού, ἄκου δοξάζουν κι' εὐλογοῦν τὸ πέρασμά Σου,
τὸν ἐρχομό Σου στὴν Πατρίδα τὴν αἰώνια
πρὶν ἀπὸ χίλια κι' ἐνιακόσα, ὦ Παῦλε, χρόνια.

Πρεσβ. Κ. Β. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗΣ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ Β. ΑΧΛΑΔΑ

Ὀλίγοι χαρακτῆρες, καθ' ὅλον τὸν ροῦν τῶν αἰώνων, ἔχουν ἐπιδράσει ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἠθικῆς ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπότητος τόσον, ὅσον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Διότι ἂν ἓν μέγιστον, τὸ καὶ ἄριστον, μέρος τῆς ἀνθρωπότητος ἀνήκει κατὰ ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν μόνην πραγματικὴν ἠθικὴν δύναμιν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὴν μόνην ἐλπίδα ἠθικῆς ἰσορροπίσεως καὶ ἀνορθώσεως τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦτο ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν μέγαν τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν δρᾶσιν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον. Τόσον καρποφόρος ὑπῆρξεν ἡ ἀποστολικὴ διακονία τοῦ Παύλου καὶ τόσον συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὥστε ἕνας σύγγρονός μας ἱστορικὸς καὶ συγγραφεύς, ὁ πρό τινων μόλις ἐτῶν ἀποθανὼν Ἄγγλος G. H. WELLS γράφει εἰς τὸ πολύκροτον ἔργον του THE OUTLINE OF HISTORY ὅτι τόσο πολλὰ ὀφείλει ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ Παύλου, ὥστε νὰ διερωτᾶταί τις ἂν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λέγεται Παυλιανισμός.

Διὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ἔχουν γραφῇ βιβλία καὶ πραγματεῖαι ἀριθμούμεναι εἰς ἑκατοντάδας πολλάς, ὀλίγα δὲ πρόσωπα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἔχουν γίνει ἀντικείμενον τόσον μεγάλης καὶ τόσον εὐρείας μελέτης, ὅσον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Τοῦτο ἐπιτρέπει ἡ πολυμερὴς σύνθεσις τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει μὲ πολύεδρον ἀδάμαντα ἑκάστη πλευρὰ τοῦ ὁποίου ἀντιπροσωπεύει καὶ ἓν χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἀποστόλου. Ὅπως ὅμως αἱ ἕδραι τοῦ πολυέδρου, μολονότι ἐνίοτε ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας, ὄχι μόνον δὲν καταστρέφουν ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας συντελοῦν εἰς τὴν ἁρμονικότητα τοῦ συνόλου, τοιουτοτρόπως τὸ πολυμερὲς τῶν στοιχείων τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου συντελεῖ εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς ὑπερόχου φυσιογνωμίας του.

Ὁ Παῦλος συγκεντρώνει εἰς τὸ πρόσωπόν του τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὸ «πλήρωμα τοῦ χρόνου», τὸ ὁποῖον ἐξελέξατο ὁ Θεὸς διὰ νὰ ἐνανθρωπίσῃ. Ἦτοι τὸν μονοθεϊσμὸν τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ἔθνους, τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς τὸν ἕνα καὶ μόνον Θεὸν καὶ τὸν Θεῖον Νόμον Του. Τὴν Ἑλληνικὴν μόρφωσιν, Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἐν γένει πνεῦμα. Τὸ Ρωμαϊκὸν ὀργανωτικὸν καὶ διοικητικὸν δαιμόνιον. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα διακρίνουν καὶ διέπουν τὴν πολυσχιδῆ δρᾶσιν, τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα τοῦ Παύλου.

Ἑβραῖος τὸ γέννημα καὶ θρέμμα καὶ δὴ Φαρισαῖος, βαθὺς μελετητὴς τῶν Γραφῶν καὶ γνώστης τοῦ Ἱεροῦ Νόμου, σπουδάσας πλησίον τῶν μεγαλειτέρων νομοδιδασκάλων τοῦ ἔθνους του, ὅπως ὁ πολὺς Γαμαλιήλ, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὑποστηρίζῃ, συχνότατα, τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὴν διδασκαλίαν του μὲ χωρία ἀπὸ τὴν ἱερὰν φιλολογίαν τῆς θρησκείας του. Ἐντριβής, ὡσαύτως, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπικαλῆται λόγους καὶ ρητὰ Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, ὁσάκις τοῦτο δεήσῃ. Ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου μεταχειρίζεται χωρίον τοῦ φιλοσόφου Ἀράτου: «Ἐν αὐτῷ (τῷ Θεῷ) ζῶμεν, κινούμεθα καὶ ἐσμὲν» (Πράξ. 17:28). Γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους καὶ συμβουλεύων αὐτοὺς νὰ σωφρονοῦν, μεταχειρίζεται ρητὸν τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου: «Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί» (Κορινθ. Α' 15:33). Εἰς τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολήν του ἀναφέρει ρητὸν τοῦ Ἐπιμενίδου (Τίτ. 1:2) Ἀλλὰ καὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ νόμου γνώστης, γνωρίζει πῶς νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ὡς Ρωμαῖος πολίτης, ὅταν συλληφθεὶς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἀπὸ τὴν τρίτην περιοδείαν του, διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐκμανέντος φανατικοῦ Ἑβραϊκοῦ ὄχλου.

Ὅ,τι ὅμως κυρίως κάνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐξαιρετικὸν εἶναι αἱ ἐν τῷ προσώπῳ του παρουσιαζόμεναι ἀντιθέσεις. Ὁ ἀπηνὴς καὶ ἀδυσώπητος διώκτης Σαούλ, ἡ μάστιξ τῶν νεοπαγῶν τότε Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, μεταβάλλεται μετὰ τὸ ὅραμα τῆς Δαμασκοῦ, εἰς τὸν διαπρυσιώτερον κήρυκα τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου, εἰς τὸν ἀκατάπονητον καὶ ἐνθουσιώδη Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον. Ὁ φανατικὸς τηρητὴς τοῦ γράμματος τοῦ Ἰ. Νόμου μεταβάλλεται εἰς ρηξικέλευθον διδάσκαλον τῆς Χριστιανωσύνης, ὅστις διακηρύσσει ὅτι «τὸ μὲν γράμμα τοῦ νόμου κτείνει τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ». Ὁ ἀλύγιστος Φαρισαῖος μεταβάλλεται εἰς καινοτόμον Ἀπόστολον, ὅστις γίνεται «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἵνα πάντως τινὰς κερδίσῃ», εἰς τὴν νέαν θρησκείαν.

Ὁ οὐρανοβάμων καὶ ὑψιπέτης ὁραματιστής, ὁ ὁποῖος «ἁνηρπάγη μέχρι τρίτου οὐρανοῦ εἰς τὸν Παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι» (Κορινθ. Α'. 12:2-5), εἶναι συγχρόνως ὁ πρακτικώτατος διοργανωτὴς καὶ ὁ θετικώτατος σύμβουλος τοῦ ποιμνίου του, ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῶν πεζοτέρων καὶ ἁπλουστέρων ζητημάτων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου.

Ὁ μειλίχιος σύμβουλος, ὁ προσφιλὴς διδάσκαλος καὶ φιλόστοργος πατὴρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ πρὸς τὰς ὁποίας ἀγάπη διακρίνεται διάχυτος εἰς τὰς ἐπιστολάς του, δὲν διστάζει νὰ μεταβληθῇ εἰς αὐστηρὸν ἐλεγκτὴν τῶν Χριστιανῶν, ὁσάκις παρεκκλίνουν τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Οὕτως ἐλέγχει τοὺς Κορινθίους, τοὺς Κολασσαεῖς καὶ τοὺς Γαλάτας, τοὺς ὁποίους, μεταξὺ ἄλλων παρατηρήσεων τὰς ὁποίας ἀπευθύνει πρὸς αὐτούς, ἀποκαλεῖ καὶ

ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

Θέλετε νὰ μάθετε ποίαν σημασίαν ἔχει ἡ σιδηρᾶ ἁλυσίδα, ποὺ τὴν φέρει κανεὶς χάριν τοῦ Χριστοῦ; Ἀκούσατε τὸν Παῦλον: «Σᾶς παρακαλῶ ἐγὼ ὁ δέσμιος χάριν τοῦ Χριστοῦ». Μέγα καὶ ὑψηλὸν ἀξίωμα, ἀπὸ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ὑπατείαν καὶ ὅλα γενικῶς μεγαλύτερον εἶναι τὸ νὰ εἶναι κανεὶς δεμένος χάριν τοῦ Χριστοῦ. Τίποτε λαμπρότερον ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι κανεὶς εἰς τὰ δεσμὰ διὰ τὸν Χριστόν, ἀπὸ τὰς ἁλυσίδας ἐκείνας, ποὺ ἔδεναν τὰ χέρια του. Αὐτὸ κάμνει τὸν Ἀπόστολον, αὐτὸ τὸν διδάσκαλον, αὐτὸ τὸν εὐαγγελιστήν, αὐτὸ κάμνει τὸν χριστιανὸν λαμπρότερον καὶ ὡραιότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Χριστὸν καταλαμβάνει τὶ λέγω. Ὅποιος ἔχει μανίαν καὶ φλέγεται διὰ τὸν Κύριον γνωρίζει τὴν δύναμιν τῶν δεσμῶν. Θὰ ἐπροτίμα αὐτὸς νὰ εἶναι δέσμιος διὰ τὸν Χριστόν, παρὰ νὰ κατοικῇ εἰς τοὺς οὐρανούς. Διότι αὐτὸ εἶναι λαμπρότερον καὶ ἀπὸ τὸ νὰ καθίσῃ κανεὶς ἐκ δεξιῶν του καὶ ὡραιότερον καὶ εὐτυχέστερον ἀπὸ τὸ νὰ καθίσῃ ἐπὶ δώδεκα θρόνων. Ἂν κανεὶς μοῦ ἐχάριζε ὅλον τὸν οὐρανὸν ἢ ἐκείνην τὴν ἁλυσίδα, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ἦτο δεμένος, ἐκείνην θὰ προτιμοῦσα. Ἂν κανεὶς θὰ μὲ προσεκάλει νὰ ἐκλέξω νὰ εἶμαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ τῶν ἀγγέλων ἢ μαζὺ μὲ τὸν Παῦλον δεμένος, θὰ προτιμοῦσα τὸ δεσμωτήριον. Τίποτε δὲν ὑπάρχει καλύτερον, ἀπὸ τὸ νὰ πάσχῃ κανεὶς διὰ τὸν Χριστόν. Ἂν κανεὶς μὲ ἔκανε ἱκανὸν νὰ ἀνιστῶ τοὺς νεκρούς, δὲν θὰ προτιμοῦσα τοῦτον, ἀλλὰ τὴν ἁλυσίδα ἐκείνην. Τίποτε εὐτυχέστερον αὐτῆς. Θὰ ἤθελον νὰ εἶμαι εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅπου ὑπάρχουν τὰ δεσμά, ποὺ οἱ δαίμονες τὰ φρίττουν καὶ οἱ ἄγγελοι τὰ εὐλαβοῦνται.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

«ἀνοήτους». «Ὦ ἀνόητοι Γαλάται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; . .» (Γαλάτ. 3:1).

Ὁ ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐπιβαρύνῃ τινὰ διὰ τὰς ἀτομικάς του ἀνάγκας, μολονότι ἐδικαιοῦτο πρὸς τοῦτο, προτιμῶν νὰ μετέρχεται τὸ χειρονακτικὸν ἐπάγγελμα τοῦ σκηνοποιοῦ διὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, δὲν διστάζει νὰ ζητῇ τὴν βοήθειαν τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, «τὴν λογίαν», ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν ἀδελφῶν, τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, πρὸς τοὺς ὁποίους γενναῖα μετέφερε βοηθήματα, ὁσάκις ἐπέστρεφεν ἐκεῖ ἀπὸ τὰς μακρὰς περιοδείας του.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ὁ πρῶτος παρουσιάσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπὸ συγκεκριμένην μορφήν, ὁ πρῶτος καθορίσας τὸ δόγμα καὶ διαγράψας τὴν πειθαρχίαν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Ἡ διδασκαλία του εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου Χριστόκεντρος. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ ὄργανον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ πραγματικὸς Μέγας Ἀρχιερεύς, ὁ θύτης καὶ θῦμα συγχρόνως τῆς συνδιαλλαγῆς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Συνεπῶς, πίστις βαθεῖα, ἀπόλυτος καὶ ἀπεριόριστος πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ἐξιλαστηρίου Θυσίας Του, εἶναι ὁ μόνος τρόπος τῆς δικαιώσεως καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. «Ἡμεῖς εἰς Χριστὸν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου.» (Γαλάτ. 2:16). Ἡ φλογερὰ αὕτη πίστις πρὸς τὸν Χριστὸν ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν ἄξονα τῆς σωτηριολογίας του εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ δύναμις ἡ καθοδηγοῦσα καὶ ἐμπνέουσα αὐτὸν τὸν ἴδιον. Τόσον μεγάλη ἦτο ἡ πίστις καὶ ἀφοσίωσίς του πρὸς τὸν Σωτῆρα ὥστε ἔλεγε «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» (Γαλάτας 2:20). Ἐπίσης «Ἐμοὶ δὲ καὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ. 1:21).

Τὸ ἔργον καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ Παύλου προσλαμβάνει ἔτι μελαγειτέραν ἀξίαν, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Ἀπόστολος οὗτος, ὁ τόσον ὑπερανθρώπως ἐργασθεὶς καὶ τοσαῦτα ὑποστὰς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀποστολικῆς διακονίας του, ἦτο ἄνθρωπος καχεκτικὸς καὶ ἀδυνάτου κράσεως πολλάκις παραμείνας κλινήρης ἐπὶ μακρὰ διαστήματα. Ὁ «σκόλοψ τῇ σαρκὶ» ὅμως, ὅπως ἀποκαλεῖ τὴν ἀσθένειάν του αὐτήν, τὴν χρονίαν ὅπως φαίνεται, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ ἐχρησίμευεν, ἀπ' ἐναντίας, ὡς πρόσκλησις πρὸς τὴν δραστηριότητα καὶ τὸ ἀκατάβλητον τῆς θελήσεώς του.

Μία τόσον ὑπέροχος δρᾶσις καὶ εἷς τοιοῦτος ἔξοχος χαρακτήρ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀπόγειον τοῦ προορισμοῦ του δὲν ἔμενεν ἄλλο τι ἢ νὰ καθαγιασθῇ μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του. Τὸ μαρτύριον τὸ ὁποῖον προβλέπει εἰς τὴν πρὸς τὸν ἀγαπητὸν μαθητήν του Τίτον Βαν ἐπιστολήν του, ἡ ὁποία εἶναι καὶ τὸ κύκνειον ᾆσμά του. Τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης, τὸν ὁποῖον ἀνέμενεν ἀπὸ τὸν δίκαιον μισθαποδότην Χριστόν, εἰς τὴν διάδοσιν τῆς Θρησκείας τοῦ Ὁποίου ἠνάλωσεν ὁλόκληρον τὴν ζωήν του, τὸν ἔλαβε δικαίως καὶ ἐπαξίως ραντισμένον μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του, διὰ τοὺς ἀγῶνάς του τοὺς ὑπεραν θρώπους, διὰ τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον τετέλεκε, διὰ τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν τετήρηκεν. Ἐμπρὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὸ ὁποῖον ὡς φωτεινὸν μετέωρον θὰ φωτίζῃ τὴν ἀνθρωπότητα μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, ἀποκαλύπτεται εὐλαβικὰ καὶ μὲ εὐγνωμοσύνην ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Δ. ΜΑΚΡΗ
Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρχουν ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μελετηθῇ χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἀφῆκαν εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου των.

Ἀναμφιβόλως ἕνας τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τὸ «Σκεῦος τῆς ἐκλογῆς». Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εὗρῆκε τὴν μεγίστην ἐκείνην προσωπικότητα τὴν τόσον ἰσχυρὰν καὶ πρωτότυπον, ὥστε ν' ἀναλάβῃ νὰ βαστάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἐνώπιον Ἐθνῶν καὶ ἡγεμόνων. Τὴν οὐσίαν τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τὴν δίδει εἰς τὴν τελείαν της ἔκφρασιν αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἀπόστολος εἰς τοὺς λόγους του: «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εὗρε τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην διάνοιαν, ἡ ὁποία ἐνεβάθυνεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ἐξιλεωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐξήγησις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ οὐσιωδεστάτου τούτου μέρους τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως εὗρε τὴν τελείαν της διασάφησιν διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἐπέτυχεν ἀκόμη ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὸν Ἱεραπόστολον τῶν Ἐθνῶν. Οὗτος εἶναι τὸ πρότυπον Ἱεραποστολικῆς ἐνεργείας καὶ ὅλαι αἱ μετὰ ταῦτα γενεαὶ τῶν ἱεραποστόλων ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ὑπέροχον ἱεραποστολικὴν μορφὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις τὴν ὑψίστην θεωρητικὴν δύναμιν ἡνωμένην μὲ τὴν μεγάλην πρακτικὴν ἐνεργητικότητα. Τὰ δύο αὐτὰ ὅμως ἡνοῦντο ἁρμονικῶς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Δὲν ἦτο μόνον οὗτος ὁ διατυπώσας θεωρητικῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἦτο καὶ ὁ πρώτιστος πράγματι ἐργάτης τὸν ὁποῖον ἀπέκτησεν αὕτη.

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι πλήρεις ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν θεωρητικὴν διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολυτίμους ὁδηγίας περὶ τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς ἐν γένει. Ἐκ τῶν πολυτίμων τούτων πρακτικῶν διδασκαλιῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου θ' ἀσχοληθῶμεν μόνον μὲ ἐκείνας, αἵτινες ἀναφέρονται εἰς τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἀποδίδει ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Χριστιανοῦ καὶ τὰς σχέσεις αἵτινες πρέπει νὰ ὑφίστανται μεταξὺ χριστιανῶν ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν.

Ὁ Χριστιανισμὸς κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι οἰκονομικὸν σύστημα, εἶναι θρησκεία. Ὡς τοιαύτη πρωτίστως ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ Θεῖος Ἱδρυτής της, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, σαφῶς ἐκήρυξε: «Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. 5, 33).

Ὥστε τὸ Χριστιανικὸν ἰδεῶδες εἶναι ἡ ἐπικράτησις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ὁποία θὰ φέρῃ καὶ τὴν δικαίαν κατανομὴν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τὸ κήρυγμα λοιπὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους σκοπεῖ νὰ πορορμήσῃ αὐτοὺς νὰ ζητήσουν πρῶτον νὰ εἶναι πραγματικοὶ Χριστιανοί. Ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ἐργοδότης δὲν δύνανται νὰ μεταβάλουν τὴν μορφὴν τῆς κοινωνίας πρὶν αὐτοὶ ἐσωτερικῶς μεταβληθοῦν καὶ ζήσουν μίαν πραγματικὴν χριστιανικὴν ζωήν.

Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὁ Χριστιανισμὸς δὲν παραβλέπει τελείως καὶ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου τὰς ὁποίας οὗτος ὀφείλει νὰ θεραπεύσῃ. Τὴν βασικὴν ταύτην ἀνάγκην δὲν ἀγνοεῖ ὁ μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος, καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς του εὑρίσκομεν ἀρκετὰ παραγγέλματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζει ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸν ἁρμόζοντα εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τρόπον, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ὑλικῶν των ἀναγκῶν.

Καὶ ἐν πρώτοις τονίζει τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἐργασίας. Γράφων πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἐφέσου λέγει: «Ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσίν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι» (Ἐφ. δ' 28). Ἐπίσης γράφει πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Θεσσαλονίκης: «Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, περισσεύειν μᾶλλον, καὶ φιλοτιμεῖσθαι ἡσυχάζειν, καὶ πράσσειν τὰ ἴδια, καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν ὑμῶν, καθὼς παρηγγείλαμεν· ἵνα περιπατῆτε εὐσχημόνως πρὸς τοὺς ἔξω, καὶ μηδενὸς χρείαν ἔχητε» (Α' Θεσ. δ' 10-12).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γνωρίζει ὅτι ἡ ἀτιμία συμβαδίζει μὲ τὴν ὀκνηρίαν. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα διὰ τῆς ἐργασίας του, θὰ προσπαθήσῃ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ λάβῃ αὐτὰ τὰ ὁποῖα χρειάζεται διά τινος μέσου ἀτιμίας. Δι' αὐτὸ ὁ Ἀπόστολος προτρέπει τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ δύνανται νὰ προμηθεύωνται ὅ,τι ἔχουν ἀνάγκην. Δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἐργάζονται νὰ γίνουν βάρος εἰς τὴν ἐλεημοσύνην τῆς ἐκκλησίας, «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μηδὲ ἐσθιέτω» (Α' Θεσλ. δ', 10-12). Γνωρίζει δὲ ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐργάζονται εἶναι ἐπιρρεπεῖς εἰς πειρασμούς, ζοῦν βίον ἄτακτον καὶ γίνονται πολυπράγμονες. Διὰ τοῦτο προτρέπει τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐργάζωνται, ἵνα διὰ τῆς ἐργασίας των πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀποφεύγουν τὴν ἀτιμίαν καὶ διαθέ-

τουν κάτι πρὸς διανομὴν εἰς ἐκείνους οἵτινες ἔχουν ἀνάγκην βοηθείας τινός. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνυψώνει τὴν ἐργασίαν τοῦ Χριστιανοῦ ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ἀφοῦ διὰ τῆς ἐργασίας μας δημιουργοῦμεν περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι χρειαζόμεθα διὰ τὸν ἑαυτόν μας, πρέπει νὰ ἐρχώμεθα ἀρωγοὶ καὶ πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην βοηθείας.

Δι' ὅλων, ὅσα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐργασίας, καταφαίνεται ἡ σταθερὰ ἰδέα τοῦ Ἀποστόλου ὅτι ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία οὐδὲν τὸ ἀναξιοπρεπὲς φέρει. Τοὐναντίον μάλιστα τονίζει ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουν νὰ ἐργάζωνται μὲ τὰ ἴδιά των χέρια. Αὐτὸς εἶναι ὑπερήφανος διότι διὰ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν του ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς ἀνάγκας του: «Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται» (Πράξ. Κ', 34). Καθὼς δὲ γνωρίζομεν, ὁ Ἀπ. Παῦλος ἦτο σκηνοποιὸς καὶ πολλάκις, ὅταν τοῦ ἔμενε καιρὸς ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἰργάζετο τὴν τέχνην του πρὸς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν του καὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν βοηθῶν του.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζων τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἐργασίας διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡς Χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶναι καὶ καλὸς ἐργάτης. Ὁ Χριστιανὸς ἐργάτης πρέπει νὰ κάμνῃ τὸ ἔργον του «ἐν Χριστῷ». Γράφων πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἐφέσου πῶς ὀφείλουν νὰ φέρωνται ὡς ἐργάται λέγει: «Οἱ δοῦλοι ὑπακούετε τοῖς κυρίοις κατὰ σάρκα, μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ἐν ἁπλότητι τῆς καρδίας ἡμῶν, ὡς ἐν Χριστῷ· μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς μετ' εὐνοίας, δουλεύοντες τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις· εἰδότες ὅτι ὃ ἐάν τι ἕκαστος ποιήσῃ ἀγαθόν, τοῦτο κομιεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου, εἴτε δοῦλος, εἴτε ἐλεύθερος» (Ἐφεσίους στ', 5-8).

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐννοεῖ ὅτι ἕκαστος Χριστιανὸς ὀφείλει ν' ἀντικρύζῃ τὸ ἔργον του τῆς ἡμέρας ὡς μέρος τῆς ὅλης του ἀποστολῆς, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ. Ὅτι ἕκαστος πρέπει νὰ ἀντικρύζῃ τὴν ἐργασίαν του ὡς μέσον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Θεὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἐκλαμβάνῃ τὴν ἐργασίαν του ὡς καθῆκον τὸ ὁποῖον ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὀφείλει νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν οὕτως ὥστε νὰ εἶναι εὐχάριστος εἰς τὸν Θεόν. Τὸ τοιοῦτον προφυλάττει τὸν χριστιανὸν ἀπὸ πᾶσαν εὐτελῆ καὶ πρόστυχον ἐργασίαν. Ἀπὸ τὴν στάσιν ἀπέναντι τοῦ ἔργου του ἐξαρτᾶται ἡ ἠθικὴ δύναμις ἑνὸς ἀνθρώπου. Δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ προοδεύσῃ εἰς ἠθικὸν χαρακτῆρα ὅταν εἶναι ὀκνηρὸς ἢ ἀδιάφορος πρὸς τὸ ἔργον του. Τὸ ἔργον μας, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἐπιτηρεῖται ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ ἀναλόγως ἀνταμείβεται ὑπ' αὐτοῦ. Γράφων πρὸς τοὺς Κολασσαεῖς λέγει: «Καὶ πᾶν ὅ,τι ἐὰν ποιῆτε, ἐκ ψυχῆς ἐργάζεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις· εἰδότες ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας· τῷ γὰρ Κυρίῳ Χριστῷ δουλεύετε· ὁ δὲ ἀδικῶν κομιεῖται ὃ ἠδίκησε· καὶ οὐκ ἔστι προσωληψία». (Κολ. γ' 23-25). Ἑπομένως ἄνω ὅλων ἵσταται ὁ Χριστὸς ὁ ὁποῖος ἐπιτηρεῖ τοὺς ἀνθρώπους πῶς ἐργάζονται. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἐργάζεται εὐσυνειδήτως, ἀλλὰ προσπαθεῖ ν' ἀπατήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, δυνατὸν νὰ κατορθώσῃ τοῦτο μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δὲν δύναται ὅμως ν' ἀποφύγῃ καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κρίνει ἄνευ προσωποληψίας.

Τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅμως τὴν προσοχὴν δὲν προσελκύει μόνον ὁ ἐργάτης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐργοδότης. Ὁ ἐργάτης πρέπει νὰ εἶναι εὐσυνείδητος καὶ νὰ τηρῇ χριστιανικὴν στάσιν πρὸς τὸ ἔργον του καὶ τὸν ἐργοδότην του, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐργοδότης ὀφείλει ἐπίσης νὰ εἶναι Χριστιανὸς ὡς πρὸς τὴν συμπεριφορὰν του ἀπέναντι ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται δι' αὐτόν: «Οἱ κύριοι τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητα τοῖς δούλοις παρέχεσθε, εἰδότες ὅτι καὶ ὑμεῖς ἔχετε Κύριον ἐν οὐρανοῖς». (Κολ. δ', 1). Οὐδεὶς Χριστιανὸς ἐργοδότης δύναται νὰ τηρῇ ἀνεύθυνον καὶ ἀδιάφορον στάσιν διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται δι' αὐτόν. Ὁ ἐργάτης ὀφείλει νὰ κάμῃ τὸ ἔργον του «ὡς ἐν Χριστῷ», καὶ ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ ἐνθυμῆται ὅτι «ἔχει Κύριον ἐν οὐρανῷ». Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐργοδότης εἶναι ἐπίσης ὑπὸ τὸν Χριστὸν ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους του ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι δίκαιον καὶ ὀρθόν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν κατέρχεται εἰς λεπτομερείας ἐνταῦθα, ἀλλὰ ὑπὸ τὰς λέξεις «τὸ δίκαιον» καὶ «τὴν ἰσότητα» ἀναμφιβόλως περιλαμβάνει τοιαῦτα πράγματα, ὅπως τὸ δίκαιον τοῦ ἐργαζομένου ἀνθρώπου δι' ὑποφερτὰς συνθήκας ἐργασίας, καὶ δι' ἕνα δίκαιον μερίδιον τοῦ πλούτου ὁ ὁποῖος δημιουργεῖται διὰ τῆς ἐργασίας του. Οὐδεὶς Χριστινὸς ἐργοδότης ἔχει δικαίωμα ν' αὐξάνῃ τὸν πλοῦτόν του, ἐνῷ πληρώνει ἐξευτελιστικὸν μισθὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται δι' αὐτόν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει ὅτι αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος τοῦ ἐργαζομένου, εἶναι ἐπίσης Κύριος τοῦ ἐργοδότου καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ (Ἐφ. ΣΤ' 9). Ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ ἐργάτης ἵστανται εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον πρὸ τοῦ ἠθικοῦ νόμου. Ἐργοδότης καὶ ἐργάτης ἵστανται ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται τόσον διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ταπεινοτάτου ἐργάτου ὅσον καὶ διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ πλουσιωτάτου ἐργοδότου. Ἑπομένως τὰς σχέσεις ἀμφοτέρων πρέπει νὰ τὰς διέπῃ ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, διότι, ὅπως πολὺ ὀρθὰ λέγει ὁ μέγας Ἀπόστολος: «Πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 28).

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ ὁλόκληροι ἔχουν γραφῆ ὑπὸ ἰδικῶν μας καὶ ξένων περὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Πρόκειται περὶ θέματος ἀνεξαντλήτου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπασχολῆ εἰς τοὺς αἰῶνας, ὄχι μόνον τὴν Ὀρθόδοξον θεολογίαν, ὄχι μόνον τὴν χριστιανικὴν σκέψιν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὅλους ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μελέτην τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ὁποίου ἐπηρέασε περισσότερον παντὸς ἄλλου ἡ ἐπιβλητικὴ μορφὴ τοῦ Παύλου. Ὁ ποτὲ διώκτης τοῦ Χριστοῦ, ἀναδειχθεὶς «σκεῦος ἐκλογῆς», διέτρεξε τὴν ὑπ' οὐρανὸν εὐαγγελιζόμενος τὸν Κύριον Ἰησοῦν διὰ νὰ καταστήσῃ τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας κτῆμα πανανθρώπινον. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη καὶ εἶναι πράγματι «ὁ πρῶτος μετὰ τὸν ἕνα», δηλαδὴ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἔγινε τὸ καύχημα τῶν Χριστιανῶν καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων, ὄχι μόνον διότι ἀνεδείχθη παιδαγωγὸς αὐτῶν ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ διότι συνήνωσεν ἀρρήκτως τὸν Χριστιανισμὸν πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν. Μετεχειρίσθη τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ σκέψιν διὰ τὸ κήρυγμα καὶ τὰς ἐπιστολάς του καὶ ἐχρησιμοποίησε τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ὡς κέντρα τῶν περιφήμων ἱεραποστολικῶν του ἐξορμήσεων. Ἡ γνῶσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς Ἑλλάδος καθόλου διεδόθη εἰς τὸν κόσμον περισσότερον διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου παρ' ὅσον διὰ τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ συγγραφέων ὅλων. Ὅσοι μελετοῦν τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων θὰ μεταφέρωνται πάντοτε νοερῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰς ἀθανάτους ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου θὰ κινοῦνται ἀναγκαστικῶς μέσα εἰς περιβάλλον Ἑλληνικόν. Εἰς αὐτὸν τὸν γίγαντα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἀφιερωμένον τὸ παρὸν φύλλον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς του, ὡς ἐλάχιστος φόρος τιμῆς πρὸς τὴν ἱερὰν μνήμην του.

✣ ✣ ✣

ΕΒΔΟΜΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΑΤ' αὐτὰς ἑορτάζεται ἡ 1900ὴ ἐπέτειος τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἑλλάδα δι' εἰδικοῦ προγράμματος τελετῶν, ὁμιλιῶν καὶ ἐπισκέψεων, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον καταρτίζει πολυμελὴς ἐπιτροπὴ Ἑλλήνων Κληρικῶν καὶ Θεολόγων εἰς τὰς Ἀθήνας. Παραλλήλως πρὸς ταῦτα, κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἑορτῆς, θὰ γίνουν αἱ συνήθεις τελεταὶ εἰς ὅλους τοὺς Ναοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸ παντὸς ἐπὶ τοῦ Βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐπὶ τοῦ Βήματος τῆς Κορίνθου, κατὰ τὰς ὁποίας τὰ πλήθη τῶν πιστῶν θὰ ἐκδηλώσουν ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν. Μόνον οἱ ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς στεροῦνται τῆς πνευματικῆς αὐτῆς πανδαισίας, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισαν ἄλλοτε εἰς τὴν γενέτειραν. Εὐτυχῶς ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Μιχαήλ, πρὸς θεραπείαν τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς, καθιέρωσεν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους τὴν «Ἑβδομάδα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου». Ἡ ἑβδομὰς αὐτὴ θὰ ἑορτασθῇ καὶ πάλιν ἐφέτος εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς παροικίας τῆς Ἀμερικῆς διὰ συνάξεων καὶ ὁμιλιῶν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναούς, ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικοῦ προγράμματος, καταρτισθέντος παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς ἄλλην σελίδα. Εἰς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους μας ἐναπόκειται νὰ ὀργανώσουν ἐπὶ τὸ τελειότερον τὸν ἑορτασμὸν πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν.

✣ ✣ ✣

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΑ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

ΠΡΟ τινων ἡμερῶν, τὸ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ περίφημον Θεολογικὸν Ἵδρυμα τῶν Ἐπισκοπελιανῶν General Theological Seminary, τιμῶν τὴν Θεολογικήν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινωνικὴν δρᾶσιν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἁγίου Ἐλαίας κ. κ. Ἀθηναγόρα Κοκκινάκη, ἀπέδωσεν εἰς αὐτόν, ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ τὸν τίτλον τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας. Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», τοῦ ὁποίου ὁ Θεοφιλέστατος ἐχρημάτισε Διευθυντής, χαίρει καὶ συγχαίρει διὰ τὴν τιμητικὴν αὐτὴν διάκρισιν.

✣ ✣ ✣

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΝΕΑΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΤΟ Κατηχητικὸν Συνέδριον Νέας Ἀγγλίας, τὸ ὁποῖον συνῆλθεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης τὴν 19ην καὶ 20ὴν Μαΐου, ἐσημείωσε ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν ἀπὸ ἀπόψεως συμμετοχῆς καὶ ἐργασιῶν. Παρέστησαν 120 Κατηχηταὶ καὶ Κατηχήτριαι, ἀντιπρόσωποι 24 Κοινοτήτων τῆς Γ' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐν πνεύματι Χριστοῦ συνεζήτησαν τὰ φλέγοντα κατηχητικά μας προβλήματα καὶ ἀνεπτύχθη τὸ πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἀπόκτησιν κατηχητικῶν βοηθημάτων καὶ στελεχῶν. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ πειθαρχία τῶν συνέδρων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ ὁ ἐνθουσιασμός των διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κατηχητικῆς της διακονίας ἀποτελοῦν στοιχεῖα συγκινητικὰ καὶ παρήγορα. Εὖγε εἰς τὴν ὀργανωτικὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς ὅσους καὶ ὅσας διὰ τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς βοηθείας των συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Συνεδρίου.

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προεξῆρχε τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν εἰς τοὺς περισσοτέρους τῶν Ἱερ. Ναῶν τῆς Νέας Ὑόρκης κηρύττων καθημερινῶς τὸν Θεῖον λόγον.

—Κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Νέας Ὑόρκης, κατὰ δὲ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀγάπης ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἅγ. Δημήτριον Ἀστορίας καὶ ἀπηύθυνε τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως.

—Τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, Μπρόνξ, Ν. Υ., καὶ ὡμίλησεν ἐπικαίρως.

—Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐχειροτόνησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Πασσαΐϊκ, Νέας Ἰερσέης, δύο ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, τὸν μὲν Διάκονον Κωνστ. Βολαΐτην εἰς Πρεσβύτερον τὸν δὲ Παναγιώτην Κωστάκον εἰς Διάκονον.

—Τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Κοινοτικοῦ Ναοῦ τῆς παροικίας Γουήλιν, Δ. Β.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανὸς

—Κατελθὼν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης εἰς KNOXVILLE, τῆς TENNESSEE, τὴν 1ην Ἀπριλίου, ἑορτὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἐλειτούργησε ἐν τῷ αὐτόσε Ναῷ μας μὲ θέμα: ἡ φιλοσοφία τῆς αὐτοθυσίας. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς σύσκεψιν τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου καὶ εἰς συγκέντρωσιν ὅλων τῶν ὁμογενῶν, κυρίων καὶ κυριῶν, ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τοῦ νέου Οἰκονομικοῦ Προγράμματος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, προτρέψας ὅλους ὅπως καταβάλλουν διὰ τῆς Κοινότητος τὸ Δεκαδολλάριον.

—Τὴν 4ην Ἀπριλίου μεταβὰς εἰς Τσατανοῦγκα, Τένν., ἀνέγνωσεν ἀπόδειπνον παρόντων ἱκανῶν ὁμογενῶν, τὴν 5ην ἰδ. μ. εἶχε ὁμιλίαν πρὸς τὴν αὐτόσε ὁμογενῆ νεολαίαν καὶ τὴν 6ην ἰδ. μ., ἀφοῦ ἀνέγνωσε κοινὸν Τρισάγιον εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς Κοινότητος, ἔψαλε τὸ ἑσπέρας τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου καὶ ὡμίλησε ἐπ' αὐτῶν.

—Τὴν 7ην Ἀπριλίου, φθάσας εἰς Νάνσβιλλ, Τενν., ἔψαλεν ἑσπερινόν, τὴν δὲ ἑπομένην, Δ' Κυριακὴν Νηστειῶν, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα: πῶς θὰ ἀλλάξωμεν ψυχικὴν πορείαν. Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κοινοῦ Τρισαγίου ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Κοινότητος, ἔδωκε διάλεξιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἱ. Ναοῦ, παρευρισκομένων ὅλων τῶν ὁμογενῶν.

—Τὴν 11ην ἰδ. μ., φθάσας εἰς Λίττλ Ράκ, Ἄρκανσω,, ἀνέγνωσε τὸν Μέγαν Κανόνα, τὴν Παρασκευήν, 13ην Ἀπριλίου ἐτέλεσε προηγιασμένην Λειτουργίαν καὶ τὸ ἑσπέρας ἔψαλε τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου ὁμιλήσας ἐπ' αὐτῶν. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν αἱ Κυρίαι τῆς Φιλοπτώχου, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ναοῦ, προσέφερον τέϊον, κατὰ τὸ ὁποῖον διὰ μακρῶν ὡμίλησεν ὁ Θεοφιλέστατος περὶ τοῦ Δεκαδολλαρίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν 14ην ἰδ. μ., κατελθὼν εἰς Σρήβπορτ, Λουϊζιάνας, ἔψαλεν ἑσπερινόν, τὴν δὲ ἑπομένην, Ε' Κυριακὴν Ντηστειῶν, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε ἐπὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἁμαρτίας. Τὸ ἑσπέρας ὡμίλησε πρὸς τὰς κυρίας τῆς Φιλοπτώχου καὶ πρὸς τὴν νέαν Γενεάν, μὲ θέμα: προβλήματα γονέων καὶ παιδίων. Τὴν 15ην ἰδ. μ., εἶχε σύσκεψιν μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος ἐπὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὴν πρόοδον τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 17ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν VICKSBURGH, MISS. ὀλίγους ὁμογενεῖς μας, τὴν δὲ 18ην μεταβὰς εἰς Τζάκσον, Μισσισσίπι, ἐπεθεώρησε τὸ κοινοτικὸν σπίτι, τὸ ὁποῖον ἐξησφάλισαν τελευταίως οἱ ὀλίγοι αὐτόσε ὁμογενεῖς μας καὶ ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς δώσας συμβουλὰς πῶς θὰ διατηρηθοῦν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ὁμογενείας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας.

—Τὴν 20ὴν Ἀπριλίου, παρευρέθη εἰς τὴν προηγιασμένην Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς Κοινότητος Τάρπον Σπρίνγκς, Φλώριδα,, χοροστατήσας καθὼς καὶ κατὰ τὸ Σάββατον τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

—Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα: ἡ διαρκὴς ἀγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ὡμίλησε τὴν 3ην ὥραν πρὸς τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνιδας, τὴν δὲ 5ην πρὸς τὰς κυρίας τῆς Φιλοπτώχου. Ἐφεξῆς κατὰ τὰς Ἀκολουθίας τῶν Νυμφίων ἐχοροστάτει ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ καὶ ὡμίλει, τὴν δὲ Μεγάλην Τετάρτην πρωΐαν ἐτέλεσεν ὁ ἴδιος τὴν τελευταίαν Προηγιασμένην Λειτουργίαν.

—Κατὰ τὸ Μέγα Σάββατον, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, μεταβὰς εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως, ἀνέγνωσε Κοινὸν Τρισάγιον, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν Κλήργουὼτερ, Φλώριδας ὁμογενεῖς.

—Κατὰ τὴν Α' Ἀνάστασιν, καθὼς καὶ κατὰ τὴν Β' Ἀνάστασιν, ὡμίλησε ἐπικαίρως καὶ ἐτέλεσε τὰς σχετικὰς Ἀκολουθίας. Κατὰ τὴν ἑπομένην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε. Ἐπεσκέφθη δὲ τὸν Δήμαρχον τῆς πόλεως καὶ τὸ ἀπόγευμα ἀνελθὼν εἰς τὸ πλοῖον τῶν ἀδελφῶν Σαμάρκου ἔψαλε Ἁγιασμὸν βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ἱερ. Προϊστάμενον καὶ πολλοὺς ὁμογενεῖς. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ἔρριψε, ἐπὶ τῶν κυμάτων μικρὸν στέφανον ἐκ φυσικῶν ἀνθέων εἰς μνήμην τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ κατὰ διαφόρους καιροὺς εὑρόντων θάνατον ὁμογενῶν σπογγαλιέων καὶ δυτῶν.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, μεταβὰς εἰς Τάμπα Φλωρίδος τὴν 1ην Μαΐου 1951 καὶ συγκεντρώσας τοὺς αὐτόσε ὀλίγους ὁμογενεῖς εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν Κέντρον», ἔψαλε ὑπὲρ αὐτῶν Πασχαλινὸν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς διὰ μακρῶν κατόπιν εἰσηγήσεως ὑπὸ τοῦ διδασκάλου κ. Ν. Γιαμαλῆ.

—Τὴν ἑπομένην μεταβὰς εἰς ST. PETERSBURG, FLA., διὰ ὑπηρεσιακοὺς λόγους παρέμεινε αὐτόσε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

—Τὴν 4ην Μαΐου ἀνελθὼν εἰς Πενσακόλα, εἶχε τὴν ἑπομένην σύσκεψιν μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος τονίσας εἰς αὐτὸ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ κτίσουν ἰδιόκτητον εὐρύχωρον Ἱ. Ναόν.

—Τὴν 6ην Μαΐου, Κυριακήν, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησεν, τὴν δὲ 7ην ἰδίου, εἰς συγκέντρωσιν ὅπου παρευρέθησαν ὅλοι σχεδὸν οἱ αὐτόσε ὁμογενεῖς, ὡμίλησε μὲ θέμα: «Ποῖα πράγματα ἀποτελοῦν τὸν Ὀρθόδοξον».

—Τὴν 9ην Μαΐου κατελθὼν εἰς τὴν Παναμαϊκὴν Δημοκρατίαν ἀεροπορικῶς, ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καθόσον διὰ πρώτην φορὰν Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος μετέβαινε αὐτόσε. Τὴν ἑπομένην ἐπεσκέφθη διαφόρους ὁμογενεῖς ἐν Πάναμα Σίτυ καὶ Μπαλμπόα.

—Τὴν 12ην ἰδ. μ. ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινὸν τῶν ἐγκαινίων ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Τὴν ἐπαύριον ἐγκαινίασε τὸν Ἱ. Ναὸν καὶ ὡμίλησε, τὸ δὲ ἑσπέρας παρευρέθη εἰς δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος.

Τὴν 15ην ἰδ. μ. καλέσας ὅλας τὰς κυρίας ὡμίλησε πρὸς αὐτὰς «περὶ τῶν προβλημάτων τῆς Ἑλλάδος».

—Τὴν 17ην ἰδ. μ, ἀναχωρήσας διὰ COLON τῆς αὐτῆς Δημοκρατίας τοῦ Παναμᾶ ἐπεσκέφθη ὅλους τοὺς αὐτόσε ὁμογενεῖς. Τὴν 19ην ἔψαλε Ἑσπερινόν, τὴν δὲ Κυριακήν, 20ὴν ἰδίου, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοινότητος COLON, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου καὶ ὡμίλησε διὰ μακρῶν.

—Τὴν 21ην Μαΐου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ καὶ ἀνεχώρησε τὴν ἐπαύριον δι' Ἀμερικὴν μέσῳ Βρετανικῆς Χοντούρας.

—Τὴν 23ην ἰδ. μ. ἐπεσκέφθη τὸ Ἀπογευματινὸν Σχολεῖον τῆς Κοινότητος Μιάμι Φλωρίδος, ὁμιλήσας πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

—Τὴν 24ην ἀνῆλθεν εἰς SAVANNAH, GA. καὶ ἐπεσκέφθη τὸ Ἀπογευματινὸν Σχολεῖον τῆς Κοινότητος. Τὴν 26ην ἰδίου ἔψαλεν Ἑσπερινόν, τὴν δὲ Κυριακήν, 27ην, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ μετ' αὐτὴν προέστη τῆς σχετικῆς τελετῆς τοῦ ἀνοίγματος τῆς νέας μεγαλοπρεποῦς κοινοτικῆς αἰθούσης ὁμιλήσας καταλλήλως.

—Τὴν 28ην παρευρέθη εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅπου ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν Ἑλληνοπαίδων τὸ ἔργον: «Οἱ Φωστῆρες».

—Τὴν 29ην παρευρέθη καὶ ὡμίλησεν ἀγγλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Κοινότητος ἐν μέσῳ πολλῶν ἑορταστῶν Ἀμερικανῶν καὶ Ἑλλήνων.

—Τὴν 30ὴν ἰδίου μηνός, Ἡμέραν τῶν Μνημοσύνων, ἀνελθὼν εἰς CHARLOTTE, N. C., μετέβη εἰς τὰ τρία νεκροταφεῖα τῆς πόλεως καὶ ἀνέγνωσε κοινὰ Τρισάγια, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη διαφόρους τεθλιμμένους ὁμογενεῖς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου Χρ. Παπαλάμπρου καὶ τῆς κ. Ἀρτ. Δ. Πασχαλάκη.

—Τὴν 31ην Μαΐου εἶχε μακρὰν σύσκεψιν μετά τινων νέων καὶ τοῦ Προεδρείου τῆς Κοινότητος σχετικῶς μὲ ζητήματα τῆς νεολαίας μας.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

—Τὴν 13ην Ἀπριλίου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος ἐχοροστάτησε καὶ ἀνέγνωσε τοὺς Χαιρετισμοὺς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

—Τὴν 14ην, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Βουλῆ καὶ ὡμίλησε περὶ τῆς πιστῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὡς οἰκογενειάρχου, ὡς Ἕλληνος καὶ ὡς κοινοτικοῦ παράγοντος.

—Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, 22 Ἀπριλίου, ἐτέλεσε Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν Ποῦλμαν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

—Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

—Τὴν Μ. Δευτέραν ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

—Τὴν Μ. Τρίτην ἑσπέρας, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

—Τὴν Μ. Πέμπτην ἑσπέρας, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

—Τὴν Μ. Παρασκευὴν ἀπόγευμα, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀποκαθηλώσεως ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

—Τὴν Μ. Παρασκευὴν ἑσπέρας κατὰ τὸν Ἐπιτάφιον ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

—Τὸ Μ. Σάββατον ἑσπέρας κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

—Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἀπόγευμα (Β' Ἀνάστασις), ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

—Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἑσπέρας, ἐχοροστάτησεν κατὰ τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὸ δὲ πρωῒ τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἰδίῳ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

Καθ' ὅλας τὰς ὡς ἄνω χοροστασίας καὶ λειτουργίας, ὁ Θεοφιλέστατος ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν 13ην Μαΐου, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν HAMMOND, IND., Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὥρᾳ 4 μ.μ. προέστη εἰς τὴν ἐντοίχισιν τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ ἱδρυομένου νέου Ἱεροῦ Ναοῦ, τὸ δὲ ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον δεῖπνον.

—Τῇ 18ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προήδρευσε συνεδριάσεως Ἱερατ. Προισταμένων καὶ Προέδρων τῶν ἐν Σικάγῳ Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων καὶ ἀντιπροσώπων τῶν τμημάτων τοῦ Ο. Υ. τοῦ Σικάγου ἐν τῷ Μεγάρῳ τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ συνεσκέφθησαν περὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου τῆς Συνελεύσεως ἐν Σικάγῳ τοῦ Γενικοῦ Συνεδρίου ὅλων τῶν Ὀργανώσεων τοῦ Ο. Υ. τῆς Ἀμερικῆς, ὅπερ θὰ λάβῃ χώραν τὴν 12 - 15 Ἰουλίου 1951.

—Τὴν 20ὴν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, περὶ δὲ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἔψαλεν ἐπίσημον Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἐν πολέμῳ μελῶν τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 27ην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, μετὰ δὲ τὴν Θείαν Λειτουργίαν προέστη τῆς τελετῆς τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ ἱδρυομένου Σχολικοῦ κτιρίου.

—Τὴν 29ην ἐδέχθη ἐν τῷ Μεγάρῳ τῆς Ἐπισκοπῆς τὸν Ἐλλογιμώτατον Ἀκαδημαϊκὸν κ. Σπῦρον Μελᾶν, περὶ ὥραν δὲ 8 μ.μ. παρηκολούθησε τὴν διάλεξιν αὐτοῦ γενομένην ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ

Τὴν Πέμπτην, 19ην Ἀπριλίου τὸ ἑσπέρας, παρέστη εἰς δεῖπνον ἀντιπροσώπων τῶν Σωματείων Νεολαίας τῆς Νέας Ἀγγλίας, δοθὲν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τμήματος Νεολαίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Νικολάου Ἠλιοπούλου, ὁ ὁποῖος ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῶν Νέων περὶ τῶν προβλημάτων τῆς Νεολαίας καὶ πῶς πρέπει νὰ ὀργανωθῇ ἡ Νεολαία συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου 21 Ἀπριλίου, ἀνεχώρησεν ὁ Θεοφιλέστατος διὰ Καναδᾶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τεσσάρων φοιτητῶν. Τὸ ἑσπέρας κατέφθασεν εἰς Μόντρεαλ καὶ ἐκεῖ ἐτέλεσε πανηγυρικὸν ἑσπερινόν.

—Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἐτέλεσε πάλιν ἐν Μόντρεαλ Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν καὶ ἐκοινώνησε κατ' αὐτὴν πολλοὺς Χριστιανοὺς καὶ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ

Σχολείου. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, μεταβὰς εἰς Ὄτταβα, Ὀνταριο ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Κοινοτικὸν Ἱερὸν Ναόν, τὴν δὲ ἑπομένην Μ. Δευτέραν, 23 Ἀπριλίου τὸ πρωΐ, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων ἐν τῷ ἰδίῳ Ἱ. Ναῷ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐπεσκέφθη τὸν ἐκεῖ Πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Νικόλαον Ἀνισᾶν. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπέστρεψεν εἰς Μόντρεαλ καὶ ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου.

—Τὴν Μ. Τρίτην τὸ πρωΐ 24 Ἀπριλίου, ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερήσιον Σχολεῖον τῆς Κοινότητος Μόντρεαλ, ὡμίλησε πρὸς τὰ παιδιὰ νουθετήσας αὐτὰ πατρικῶς καὶ συνεχάρη τὸν Διευθυντὴν τοῦ Σχολείου κ. Μιχαὴλ Σταυρίδην καὶ τὸ Διδασκαλικὸν Προσωπικὸν διὰ τὴν καλὴν ἐργασίαν των. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἕλλην Πρόξενος ἐν Μόντρεαλ, κ. Κουλουρίδης, παρέθεσεν εἰς τὸν Θεοφιλέστατον γεῦμα.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβη εἰς τὴν πόλιν Κουΐμπεκ τοῦ Καναδᾶ ὅπου μὲ τὴν παρουσίαν του ἐνίσχυσε καὶ ἐλάμπρυνε τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν ἐκεῖ ὀλίγων ὁμογενῶν μας. Ἐτέλεσε δέ, πρὸς χάριν αὐτῶν τὸ Ἱερὸν Εὐχέλαιον εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀσθενοῦντος προέδρου κ. Διονυσίου Χειλάκου. Εἰς τὴν ὁμιλίαν του παρώτρυνε τοὺς ὁμογενεῖς νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἀπόκτησιν «Ἑλληνικοῦ Κέντρου» μὲ Ναΐδριον καὶ σχολικὴν αἴθουσαν.

—Τὴν Μ. Τετάρτην πρωΐ ἔψαλε τρισάγιον εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Κουΐμπεκ ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων ὁμογενῶν μας. Τὸ ἑσπέρας μετέβη εἰς Λούϊστον Μαίην, ὅπου ἐτέλεσε τὸ Ἅγιον Εὐχέλαιον.

—Τὴν Μ. Πέμπτην πρωΐ ἐπεσκέφθη τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἰς Μπίτεφορντ, Μαίην καὶ ἀκολούθως εἰς Πόρτσμάουθ, Ν. Η., ὅπου ἐχοροστάτησε εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Παθῶν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πόρτσμάουθ, ὅπου ἀνέγνωσε τὸ πρῶτον Εὐαγγέλιον τῆς Διαθήκης.

—Τὴν Μ. Παρασκευὴν ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἀποκαθήλωσιν, ὡς καὶ κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου εἰς τὴν Κοινότητα Ντόβερ, Ν. Η.

—Τὴν Λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἐτέλεσεν εἰς Σόμερβιλλ, Μασσ. Τὸ ἑσπέρας ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱ. Ναὸν Βοστώνης.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μεταβὰς εἰς Λόουελλ, Μασ., ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀγάπης. Τὴν ἑπομένην Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου, ἐτέλεσεν ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς Λύνν, ὅπου ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γεώργιον Κυριακόπουλον. Μετὰ τὴν χειροτονίαν παρεκάθησεν εἰς πλούσιον γεῦμα δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος Λύνν εἰς τὸ Ἔδισον Χωτέλ.

—Τὸ Σάββατον 5 Μαΐου, ἀνεχώρησεν ὁ Θεοφιλέστατος διὰ Φιλαδέλφειαν, Πενν., ἔνθα κατέφθασε τὸ ἑσπέρας καὶ ἐτέλεσε πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν μέσῳ πλήθους ὁμογενῶν.

—Τὴν ἑπομένην, Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἰδίῳ Ναῷ πανηγυρίζοντι τὴν μνήμην τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἁγ. Γεωργίου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου τιμᾶται.

—Τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὴν 4ην μ. μ., ηὐλόγησε τοὺς γάμους τοῦ Ἀριστ. Ἀχ. Μισυρᾶ, ὡς ἐπίσης ἐτέλεσε τὸ βάπτισμα τοῦ τέκνου τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κυρίας Ἱπποκράτους Σ. Σουσαγγέλλη.

—Τὸ Σάββατον, 12ην Μαΐου, προέστη συνεδριάσεως τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Νέας Ἀγγλίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ, καθ' ἣν συνεζητήθησαν διάφορα ζητήματα.

—Τὴν Κυριακήν, 13ην Μαΐου, μεταβὰς εἰς Γοῦστερ, Μασσ., ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ὡμίλησε σχετικῶς μὲ τὴν ἑορτὴν τῆς Μητρός. Μετὰ ταῦτα, τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ πολλῶν ἄλλων ὁμογενῶν. Τὸ ἀπόγευμα ἐτέλεσεν Ἁγιασμὸν καὶ κατέθεσε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοινότητος.

ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ

Τὴν 22αν Ἀπριλίου, Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ὁ πανοσ. Πρωτοσύγκελλος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου ὡμίλησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Τζαμαΐϊκα Ν. Υ.

—Τὴν Μεγάλην Τετάρτην μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα STEUBENVILLE, OHIO καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου καὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Εὐχελαίου.

—Τὴν ἑπομένην, Μεγ. Πέμπτην, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐδεχθη εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξομολόγησιν τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τὸ ἑσπέρας ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῶν Παθῶν ὁμιλήσας καταλλήλως.

—Τὴν ἑπομένην, Μεγάλην Παρασκευήν, μετέβη εἰς τὴν γειτονικὴν Κοινότητα Γουῆρτον, Γ. Β., ὅπου ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων Ὡρῶν καὶ τὴν Ἀποκαθήλωσιν, ὁμιλήσας σχετικῶς. Τὸ ἑσπέρας ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου θρήνου, τὴν δὲ ἑπομένην, Σάββατον, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

—Τὸ Μέγα Σάββατον προσκληθείς, μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα MARTINS FERRY, OHIO καὶ μετὰ τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος ἐτέλεσε τὴν Ἀνάστασιν καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν ἑπομένην, Κυριακὴν τῆς Ἀναστάσεως, ἐτέλεσε τὴν Ἀγάπην εἰς τὰς γειτονικὰς Κοινότητας WHEELING, W. VA., καὶ STEUBENVILLE, OHIO. Καὶ τὴν δευτέραν τοῦ Πάσχα μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀνεχώρησε διὰ Νέαν Ὑόρκην.

—Τὴν Κυριακήν, 13 Μαΐου, προσκληθεὶς μετέβη εἰς WORCESTER, MASS. καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τῆς νέας Ἐκκλησίας προεξάρχοντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ.

—Τὴν Κυριακήν, 20 Μαΐου, μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα TRENTON, N. J., ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον, τὸ δὲ ἑσπέρας ἔλαβε μέρος εἰς τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου εἰς τὴν Κοινότητα Μπροῦκλυν. Τὴν ἐπαύριον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ὡς ἄνω ἑορτάζοντα ἱερὸν Ναὸν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Τὴν Κυριακήν, 27 Μαΐου, προσκληθεὶς παρὰ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Φιλαδελφείας «Ναυσικᾶ» ἑορταζούσης τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα της μετέβη καὶ ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λει-

(Συνέχεια εἰς τὴν 23ην Σελίδα)

THE APOSTLE PAUL AND SAINT AUGUSTINE

EUSEBIUS A. PAPASTEPHANOU

Does St. Paul really belong to the Orthodox Church? This may be a very startling question to many. Yet, the fact remains that, if he does, one of the main tasks that Orthodox theology faces today is to prove it. Too long have we permitted the Protestant and Roman West to exploit the writings of the Blessed Apostle to suit its doctrinal distortions, while we Orthodox tend to use him largely through secondary sources, namely what is provided by Western writers. Apart from what we might think, it has been remarked that St. Paul, better than any of the other Apostles, represents the essence of Protestantism, while St. Peter best represents Romanism, and St. John Orthodoxy. The contention goes that Protestantism alone has rightly evaluated St. Paul's teaching and done justice to the essential message of his epistles. The Reformation Churches would have us believe that Orthodoxy has overstressed the Logos doctrine and the Roman Church the Petrine spirit at the expense of the distinctive, Pauline idea namely, that of grace. Greek theology, they say, has been so involved in Alexandrian Logos thinking with its emphasis on free will that it has virtually left out the Pauline conceptions of judgement, election, and grace. Harnack, for example, feels that the Greek Church has need of "restoring the conviction of the responsibility of every individual soul and emphasizing judgement."

The marked disparity that stands between Greek and Protestant thought is deeper and more radical than we ordinarily would think. Perhaps, most important to be noted is the doctrine of grace, election, and free will that has led Reformation thinking far afield from the spirit of the Greek Fathers. To establish their views, the Reformers ostensibly used St. Paul and his teachings on the supremacy of grace in Christianity over against the power of the Law. Thereafter, Protestants have claimed the Apostle as their own. It is impossible, however, to understand this, unless we take into account the influence of that great Doctor of the West, St. Augustine. It was really through him largely that the Lutheran and Calvinist Reformers viewed St. Paul. It could hardly have been otherwise, since they were children of their age, heirs of Latin theology which was built on the bedrock of Augustinianism. Warfield, a Protestant writer, can say that "it was Augustine that gave us the Reformation."

To be sure, it was out of Augustine's thought that Roman Latin theology grew and developed; his was the peculiar type of Christianity that dominated the West. Strange as it may seem, in this same Latin Doctor both Protestantism and Romanism claim to have found a champion. Yet, on the question of grace and free will Protestantism appears to have more right to Augustine, who in his struggle against the Pelagian attack on grace, went as far as to enunciate Predestinarian doctrine. The Roman Church was able to soft peddle and even suppress his novel doctrine until the rise of the Reformation when the full Augustine came out with his idea of Predestination which was out of line with the tradition of the Church.

It is difficult to avoid the conclusion that St. Augustine is to a large extent accountable for the basic teachings of Protestantism on grace and election. It is one of the regrettable facts that, though acknowledged rather universally as a Doctor and Father of the Church, his zeal against the Pelagians led him into a number of innacuracies in his interpretation of St. Paul. There have not been few, indeed Western writers, who hold that he entirely misunderstood the purpose of the Apostle's teaching. It was this misinterpretation that Luther and Calvin were quick to make much of. History reluctantly presents one of the Church's most profound thinkers and holiest men as being responsible for Predestinarianism so basic to Protestant theology.

St. Augustine apparently was unaware of the true purpose of St. Paul. Little did he realize that the Apostle used predestination for purposes of controversy. Indeed, he takes it out of the hands of the Jews and turns it against them. Israel believed that God was bound by His promises given to the elect and that their salvation was secured, regardless how evil their lives were. They were too sure and snug in the conviction that they were predestined to be heirs of God's promises, while the Gentiles, being outside the pale of God's mercy, were predestined to perdition. St. Paul intends to prove that Gentile as well as Jew has a right to God's New Israel embodied in the Church of Christ. God will call them His people who were not His people and will have mercy on those on whom He had not mercy. God's will is supreme; He will save those whom He wills to save and leave those who He wills to leave to perdition. What is it to the Jews? «Τῷ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε»; (Rom. 9:19). Yet, Augustine and Calvin took the letter and missed the spirit. They made absolute truth out of what Paul meant to be relative.

A further feature in Augustinianism that betrays a misconception of Paulinism is the over- arching principle of the sovereignty of God which Calvin inherited along with Predestinarianism and which he hardened into the crude idea of

the transcendency of Deity and the total inability of man. God is conceived as apart from the world found at a vast distance in the infinitude of space. The hierarchical structure with the Pope at the top takes the place of the absent Christ in the Roman Church. For the living presence and the soul of Christ and the Holy Spirit, the Latins and Calvinists substituted an inanimate thing, an impersonal substance which they called grace. Allen goes so far as to say that "no point clearly illustrates the degradation which Christian theology underwent at the hands of Augustine then his doctrine of grace" (p. 162, *The Continuity of Christian Thought).* St. Paul's genuine conception of an immanent God, indwelling in the world and in the human soul—basic to Greek theology—is lost (cf. *Acts* xvii, 27). The belief of the Greek Fathers that man was made in God's image and that indwelling Deity led man from sin to righteousness was lost in the West and superseded by a crude form of the doctrine of original sin with its correlated tenets of total depravity, the loss of freedom of the will, the guilt of infants, and predestination.

Such questions, as these, which arose in the West, never had too much attention in the East, apart from the 17th century when a number of local synods dealt with them but in a feeble way. With us they are open questions, since no Ecumenical Council has decided upon them; their development and formulation is part of the tremendous challenge facing Orthodox theology in our day. We would do well to begin by purging our theology of western accretions on these questions and then to return to the doctrines of St. Paul as understood by the Greek Fathers who represent the pre-Augustinian stratum of theology. We may very well say with Heard that "Augustine and Calvin have brought upon an evil report in Paulinism which it does not fairly deserve" (p. 180, *Alexandrian and Carthaginian Theology Contrasted).*

We must recognize the truth that only Orthodox theology can and must meet the task of undoing the wrong that Western tradition has done to St. Paul. We have only to regain the creative spirit that moved the Fathers. We must labor from where they left off and continue the stream of their thought. We must follow the character of their thinking: their spiritual depth and freedom, genuine catholicity, rationality, and lofty ethical tone, and avoid the static, pinched, scholastic, and academic theology of textbooks that has brought about the decline of Orthodox thought in modern times. A revived, living Orthodox theology calls for a reinterpretation of St. Paul and his doctrine of original sin with the largehearted fullness of power and rich splendor that is proper to Greek theology. Only with a rising, new generation of theologians enspirited by the patristic temper can Orthodoxy meet this task successfully. The future belongs to Orthodox theology, if it will only accomplish the work of giving St. Paul his right place in Christian thought; if it will prove that St. Paul, like St. Peter and St. John, belongs to the Orthodox Catholic Church.

THE NAME OF ST. PAUL

Saul was the persecutor of a holy man; thence had he his first name when he persecuted the Christians; afterward of Saul he became Paul. What does this name mean? Little. When he was Saul, he was proud, lifted up; When he was Paul, he was lowly, little; "for," said he, "I am the least of the Apostles;" and in another place—"the least of all saints."

St. Augustine

Τὸ μόνον πλῆρες καὶ τέλειον βιβλίον Ἑλληνικῆς Μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

Greek Cookery

In English

By NICHOLAS TSELEMENTES

300 Recipes

240 pages — $3.00.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers

293 Seventh Ave., New York

IN THE HOUSE OF GOD

Rev. CONSTANTINE J. KAZANAS

With the approach of the Feast of St. Paul all Orthodox Christians direct their attention toward the Apostle and Saint who was expressly elected by Almighty God to bring the "Light of the World" into the darkness of heathen civilization. This year the commemoration of his feast day has a special significance for the Orthodox of Greek origin. It is the nineteen hundredth anniversary of his first arrival on European soil in answer to the plea of the "man of Macedonia to come over into Macedonia to help." (Acts 16:9) This was the beginning of the unique mission for which he was chosen—the mission which began on the road to Damascus and which ended with "a crown of righteousness."

The life and work of Paul of Tarsus is as inspiring today as it was in the years of his ministry among the people of Asia Minor and Europe. Although many great scholars have devoted decades to the study of St. Paul and have elaborated on practically every important aspect of his work, we still have much to learn from the toilworn Jewish wanderer who spared himself no sacrifice to preach "Christ crucified."

This week much will be said and written about Paul. May the story of his life and the spirit of his words reach the hearts of the many who do not yet know him and the One about Whom he writes. My meager effort is also drawn from the writings of the Apostle in the hope that we will better understand how to behave in the house of God.

As members of the Holy, Catholic, Apostolic and Orthodox Church we should be filled with *holy pride* at the mere mention of the name, but especially so when we enter the Church of Christ, the temple of the "living God." No danger, no tyrant, no persecution was able to make our Church waver in its message of true divine faith and moral law. She has persisted in this and continues to do so. Above all this is our pride—that our Church has remained *Orthodox* through the centuries. Of course I am not blind to the faults and the crying needs of the Church. But only a short-sighted person will concentrate on these few and temporary shadows and lose sight of the real beauty of His house.

Our pride and enthusiasm for our Orthodox Church should be shown in deeds. As members of the Church we should *love* her as "Christ also loved the Church, and gave himself for it; that he might sanctify and cleanse it... that he might present it to himself a glorious Church, not having spot, or wrinkle, or any such thing, but that it should be holy and without blemish." (Ephesians 5:25-27) So should our love be, and, if at present we cannot or know not how to show it as we would like, we can at least take care not to degrade it with our actions or words while we are part of it. All of us—clergy and laity alike, should practice *thinking with the Church.* What she approves, we should approve; what she rejects we should reject; what she recommends, we should recommend. Little do we realize how destructive we are when we think and speak *against the Church* — the Church which He founded, for which He gave Himself as a willing sacrifice, the Church which He guides and with which "He is unto the consumation of the world." There may be things that in our midst and by our standards may not be right, but it is not for the member of the Church to expose and spread just these things. It is not necessary to call white what is black nor to whitewash what for a time may be wrong, but rest assured that we are not the only ones who see these things. If we feel that we can help, let us show our zeal for the Church by earnestly striving to cooperate with those who have been selected by Christ to guide His Church.

The Church is guided by her bishops who in turn direct the lower clergy. Here again we should follow the counsel of St. Paul. "We beseech you, brethren, to know them which labor among you, and are over you in the Lord, and admonish you; that you esteem them very highly in love *for their work's sake.* And be at *peace* among yourselves." (First Thessalonians 5:12-13) We should aknowledge our leaders, even when they caution us and direct us toward a discipline which does not please us. We should "obey and esteem them in love" and especially "for their

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Σωτῆρος γέγονας,
κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ κινδύνοις ἐν διωγμοῖς
κηρύγματι ἐφώτισας τὰ ἔθνη
καὶ Ἀθηναίοις ἔδειξας τὸν ἄγνωστον Θεόν,
Παῦλε Ἀπόστολε,
τῶν ἐθνῶν διδάσκαλε ἡμῶν δὲ πολιοῦχε,
περίσωζε τοὺς Σὲ τιμῶντας
ἐκ πάσης περιστάσεως.

(Ποίημα Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ)

work's sake." It is their official duty to direct and counsel us. God only knows how difficult this duty can be. It is such an important work, however, for its aim is to maintain the truth and purity of the Faith, to succeed in the salvation of souls.

How discouraging it is when our own people hinder the progress of this sacred work. We need to grow in mind and spirit, to love and understand our Church and those who labor in her vineyard, and then we can rejoice in the peace that is the result of our faith.

We young people have much to learn during our life in the Church. Let us not retard our spiritual growth with pointless questioning. Let us begin by learning how to behave "in the House of God" and to respect those whose official work for life it is to guide and counsel us. Many of our young people are only now learning what it means to be a member of the Church of Christ. Some of them have already experienced the untold joy and peace of mind that radiates from the union with the Body and Blood of our Saviour in Holy Communion. Their happiness should be the goal of all those for whom the House of God has no meaning. Enter His Church with a desire to meet the Head of the House. Try to know Him better. Strive earnestly and your effort will not be in vain. Remember always that He *is* there. Your actions will speak for themselves. Above all, do not lose patience.

"For it is God who worketh in you, both to will and to accomplish, according to his good will. And do ye all things without murmurings and hesitations that you may be blameless, and sincere children of God, without reproof, in the midst of a crooked and perverse generation; among whom you shine as light in the world, holding forth the word of life."

(Phillipians 2:13-16)

ΡΑΣΑ
ΙΕΡΑ ΑΜΦΙΑ
ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

Ὑλικὰ Ἐκλεκτὰ
Ἐργασία Ἠγγυημένη
Τιμαὶ Συγκαταβατικαὶ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Rev. Christos Papachristou
3 Willow Place
Mount Vernon, N. N.
Tel. MOunt Vernon 7-5362

ADMIRATION OF ST. PAUL

Had I been living in Apostolic times, how eagerly would I have embraced Paul's chained hands, and put them to the very apple of mine eyes! Never would I have ceased kissing them, for they were counted worthy to be bound for my Lord and his. Marvellest thou at Paul when the viper fastened on his hand and did him no hurt? It reverenced his chain. Yea, and this the whole sea reverenced; for when he was saved from shipwreck he was still bound. Were any one to grant me power to raise the dead at this moment, I would not choose this power, but Paul's chain. And were I free from the cares of the Church, and my body strong and vigorous, I would not shrink from undertaking so long a journey for the sake of beholding that chain and the prison where he was bound. What would I give for such a sight!

St. John Chrysostom

THE ANGELIC CONDUCT OF PAUL

If you investigate the angelic conduct of that blessed man, you will see that the champion for Christ surpasses in this even more than in the miracles he wrought. Why should we mention his zeal, his meekness, his constant perils, his thronging cares, his incessant grief for the Churches, his compassion for the rich, his many tribulations, his daily deaths? What place in the world, what continent, what sea, knew not the conflicts of that righteous man? Even the uninhabited land knew him, and often received him when in danger. He endured every form of assault, and attained every kind of victory. Indeed, he never ceased either to struggle or to triumph.

St. John Chrysostom

~ ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ ~

Πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἐδόθη ἀπὸ μέρους τῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ συμπατριωτῶν του Θρακῶν, τέϊον καὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι τὴν 6ην Μαΐου, Κυριακήν, ἐν τῷ Χοτὲλ Μάκ Ἄλπιν.

—Τὴν 15ην Μαΐου, πρὸς τιμὴν τῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων ἐδόθη ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ μας δεῖπνον.

—Διωρίσθησαν οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερατ. Προϊστάμενοι: Γ. Παναγούλιας, εἰς ERIE, PA., Ἀ. Μαυρομαρᾶς εἰς Χάλιφαξ, Καναδᾶ, Ν. Π΄΄Χρίστου εἰς Σκενέκταντυ, Ν. Υ., Γ. Κεράμας εἰς Νιοῦ Χέβεν, Κον.

—Ἐν τῷ γνωστῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Σικάγου, ὠργανώθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πρυτάνεως Ἀδελφότης μὲ σκοπὸν τὴν καλλιέργειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ἀμερικανικοῦ Πολιτισμοῦ.

—Τὴν 3ην Ἰουνίου ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Καθεδρικῷ μας Ναῷ ὁ ἐξ Ἑλλάδος ἐπισκέπτης Κληρικὸς Ἀρχιμανδρίτης Ἱερών. Κοτσώνης.

—Ἱδρύθη ἐν Ν. Ὑόρκῃ Λέσχη Ἑλλήνων Ναυτῶν, τὴν δὲ 15ην Μαΐου ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας Ἀρχιμ. Δ. Μακρῆς ἀνέγνωσε τὰς σχετικὰς εὐχάς.

—Εἰς τὴν διδασκάλισσαν τοῦ ἀπογευματινοῦ καὶ νυκτερινοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος Συρακιοὺζ Νέας Ὑόρκης κ. Κυριακὴν Οἰκονομίδου ἐδόθη τιμητικὸν δίπλωμα ἀπὸ μέρους τῆς Ὀργανώσεως Γκάπα δι' ὑπηρεσίας συνεχεῖς.

—Τὸ Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας ἐψήφισε καὶ ἀπέστειλεν ἐπὶ τοῦ παρόντος 20 χιλιάδας δολλάρια ἀπὸ τὸ δεκαδολλάριον ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου καὶ 7,500 ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 16ης Σελίδος)

τουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Φιλαδελφείας καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὸ ἑσπέρας παρέστη εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Φιλοπτώχου καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν Κυριακήν, 3 Ἰουνίου, μετέβη εἰς Ἀτλάντικ Σίτυ, Ν. J., ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον. Τὴν ἐπαύριον παρέστη εἰς δεῖπνον τῆς ΑΗΕΡΑ καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὸ ἐν Σικάγῳ Τμῆμα τῶν παλαιῶν Πολεμιστῶν ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐν Νοτίῳ Κορέᾳ μαχομένους ὁμογενεῖς στρατιώτας διάφορα δῶρα χρήσιμα διὰ τὸν ἐν τῷ μετώπῳ στρατιώτην.

—Ὁ ἐν Σαβάνᾳ Γεωργίας ἀείμνηστος ὁμογενὴς Γεώργιος Ἀγγελόπουλος διὰ διαθήκης του ἀφῆκε ποσόν τι ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

—Οἱ ἐν Λόντον τοῦ Καναδᾶ ὀλίγοι ὁμογενεῖς ἀπεφάσισαν ὅπως, εἰς τὴν πρώτην δυνατὴν εὐκαιρίαν, ἀποκτήσουν ἰδιόκτητον Ἱ. Ναὸν καὶ Κοινότητα μετὰ τακτικοῦ Ἱερέως.

—Ἡ ἐν Σαβάνᾳ Γεωργίας κυρία Εὐγενία Μπατάγια καθ' ὅλον τὸ ἔτος παρασκευάζει μόνη της καθαρὸν κηρὸν καὶ δωρίζει αὐτὸν διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

—Ἡ Κοινότης Νέας Ὀρλεάνης, ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα, μετεφέρθη εἰς τὸν νέον της ὡραῖον ἰδιόκτητον Ναόν.

—Ἐξαπελύθη ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐγκύκλιος πρὸς ὅλας τὰς Κοινότητας καὶ τοὺς Ἱερατ. Προϊσταμένους σχετικῶς μὲ τὴν παρακολούθησιν τῶν ἐν τοῖς διαφόροις νοσοκομείοις ὀρθοδόξων ἀσθενῶν.

—Εἰς τὸν ἐν Σικάγῳ Καθηγητὴν τοῦ Νορθγουέστερν Γιουνιβέρσιτυ κ. Ἐλευθέριον Σταυριανὸν ἀνετέθη τμηματικῶς ἡ σύνταξις ἱστορίας τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

—Εἰδοποιήθησαν δι' ἐγκυκλίου αἱ Κοινότητες τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ὅπως ὑποβάλλουν εἰς τὸ Λογιστήριον τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ τρέχοντος.

—Πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐν Σικάγῳ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, διεξάγεται μεγάλη ἐκστρατεία πρὸς συλλογὴν 150,000 δολλ. διὰ κληρώσεως. Ὁ τυχηρὸς θὰ κερδίσῃ οἴκημα γωνιαῖον 6 δωματίων ἀξίας 6,000 δολλαρίων.

—Ἀνέρρωσαν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας των οἱ εὐλαβέστατοι: Εὐστ. Γιουμπάκις, Δ. Τσαμαρδᾶς, Π. Μιχαηλίδης, Φ. Πάντος, Γ. Τζουμάνης καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος Νεόφυτος.

—Ὁ κ. Ἀναστάσιος Α. Κερχουλᾶς, καταγόμενος ἐξ Ἀραχώβης, Λακωνίας, ἐξελέγη Δήμαρχος τῆς πόλεως TRYON, N. C.

—Ἐκ τῶν πέντε πλέον διακεκριμένων Ἀμερικανῶν μουσουργῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἀπενεμήθησαν τιμητικὰ μετάλλια ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἀμερικανῶν Συνθετῶν, οἱ δύο εἶναι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, οἱ πασίγνωστοι Δημήτρης Μητρόπουλος καὶ Χρῆστος Βρυωνίδης.

—Τὴν 19ην καὶ 20ὴν Μαΐου συνῆλθεν εἰς Βοστώνην τὸ 9ον Κατηχητικὸν Συνέδριον Νέας Ἀγγλίας, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησαν Κατηχηταὶ καὶ Κατηχήτριαι 24 Κοινοτήτων. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

—Ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου τῆς Νήσου Ἴμβρου, ὡς καὶ τῆς Κοινότητος Ἀμαρίλλο, Τέξας, Ἱ. Γιάντσου, ἐτελέσθη πάνδημον μνημόσυνον ὑπὸ τῆς εἰρημένης Κοινότητος.

—Ἀνεκοινώθη ὅτι ἑπτὰ Ἑλληνίδες μας, κάτοικοι τῆς Τζάκσονβιλ, Φλώριδας καὶ φοιτήσασαι καὶ εἰς τὸ αὐτόθι Ἀπογευματινὸν καὶ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, ἐργάζονται ἤδη εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον τῆς αὐτῆς πόλεως μὲ θέσεις ὑπευθύνους.

—Ὁ κ. Π. Πηγαδιώτης κατέβαλε τὴν δαπάνην τοῦ εἰκονοστασίου τοῦ νεοδμήτου Ναοῦ τῆς Κοινότητος Γῶρρεν, Ὀχάϊο. Ἡ σχετικὴ τελετὴ ἔλαβε χώραν τὴν 25ην Φεβρουαρίου, 1951.

Ὁ Ἱεροκήρυξ Α΄ Περιφερείας Κος Σήφης Κόλλιας

Ὁ Ἱεροκήρυξ τῆς Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Σήφης Κόλλιας ὡμίλησε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα:

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Ἅγιος Γεώργιος» τῆς Κοινότητος Νιοῦ Λόντον, Κονν.

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Ἅγιος Γεώργιος» τῆς Κοινότητος Σκενέκταντυ, Ν. Υ.

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Ἁγίας Βαρβάρας» τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Ἅγιος Νικόλαος» τῆς Κοινότητος Νιούαρκ, Ν. Ι.

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Προφήτης Ἠλίας» τῆς Κοινότητος Γιόνκερς, Ν. Υ.

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Ἅγιος Γεώργιος» τῆς Κοινότητος Φιλαδελφείας.

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Εὐαγγελισμὸς» τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Ἅγιος Δημήτριος» τοῦ Νιούαρκ.

—Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Γουάσιγκτων Χάϊτς τῆς Ν. Υ.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν

ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—Ὁλόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—Ἱ. Ἀκολουθίαι, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλου τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τὸ 1987. Ἔκδοσις Ἀθηνῶν, κομψῶς δεδεμένη, σελίδες 796, $3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 520 ..... $5.00

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἔτους καὶ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Νέα ἔκδοσις Ἀθηνῶν, σελ. 780, πανόδετος $3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 780, χρυσόδετος $5.00

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια, Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πίναξ περικοπῶν ἀναγινωσκομένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 620, χρυσόδετος ..... $5.50.

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικὰ εἰς ἀντιστοίχους σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὀκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. $3.00

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἤτοι, Ἀρραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... $2.00

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. $2.00

ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. $2.00

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. $3.00

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. $2.00

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. $2.00

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΒΡΗ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, μὲ Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. $2.50.

ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἔκδοσις 1948. Χρυσόδετον μὲ εὑρετήρια, $3.50. Μὲ δέρμα καὶ εὑρετ. $4.00.

GREEK MADE EASY

Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν κατ' οἶκον ἢ ἐν Σχολείῳ. Νέα ἔκδοσις 1946. Τιμὴ $2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἡ ἀρίστη Μέθοδος Ἄνευ Διδασκάλου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Πάρα τελεία, γλῶσσα ὁμιλουμένη. 5η ἔκδοσις 1950 $3.00

GREEK COOKERY

By N. Tselementes

(In English)

Ἡ Ἑλλ. μαγειρικὴ ἁπλοποιημένη. Τὸ μόνον πλῆρες καὶ τέλειον βιβλίον. 240pp., 300 recipes, $3.00.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α'. Τὸ πλουσιώτατον καὶ μεθοδικώτατον. Μὲ 64 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς Ἀμερικῆς, Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β'. Τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωστικὸν Α' ἢ Β' τάξεως, μὲ 42 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β' ἢ Γ' Τάξεως «ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ», Ε. Κωνσταντοπούλου. Ὕφος τερπνόν, γλῶσσα δημοτική. Μὲ 35 ἐξόχους πρωτοτύπους εἰκόνας. Πανόδετον $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», Κωνσταντοπούλου. Ἔκδοσις 1949, εἰς ἐκλεκτὴν δημοτικήν, μὲ λεξιλογια, ποιήματα καὶ 70 ὡραιοτάτας εἰκόνας. Τιμᾶται $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολιζωΐδου. Ἔκδοσις Γ', 1945. Μὲ 100 ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις 1949. Μὲ πολλὰς εἰκόνας. $1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Πολυζωΐδου. Μικραὶ παιδικαὶ ἱστορίαι, παρμέναι ἀπὸ τὴν ζωήν. Ὕφος ἁπλοῦν. Σελ. 160. $1.50.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Νέα ἔκδοσις μὲ 26 μεγάλας εἰκόνας, προσευχάς, κλπ. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Μὲ διδάγματα, προσευχὰς καὶ πολλὰς ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Β', μὲ πολλὰς εἰκόνας..... $1.00

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Δημητριάδου. Ἐκδοθεῖσα χάριν τῶν ἐδῶ Ἑλλην. σχολείων. $1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εὔκολα μαθήματα. $1.00

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop G. Polyzoides. $1.00

ΟΡΘΟΔΟΞ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Πολυζωΐδου. Ἐξηγεῖ μὲ εἰκόνας ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναούς μας. $1.00

Ἀποστέλλονται πανταχοῦ προπληρωμένα. C.O.D. (ἐν Ἡν. Πολ.) 35c ἐπὶ πλέον.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers 293 SEVENTH AVENUE NEW YORK 1, N. Y.